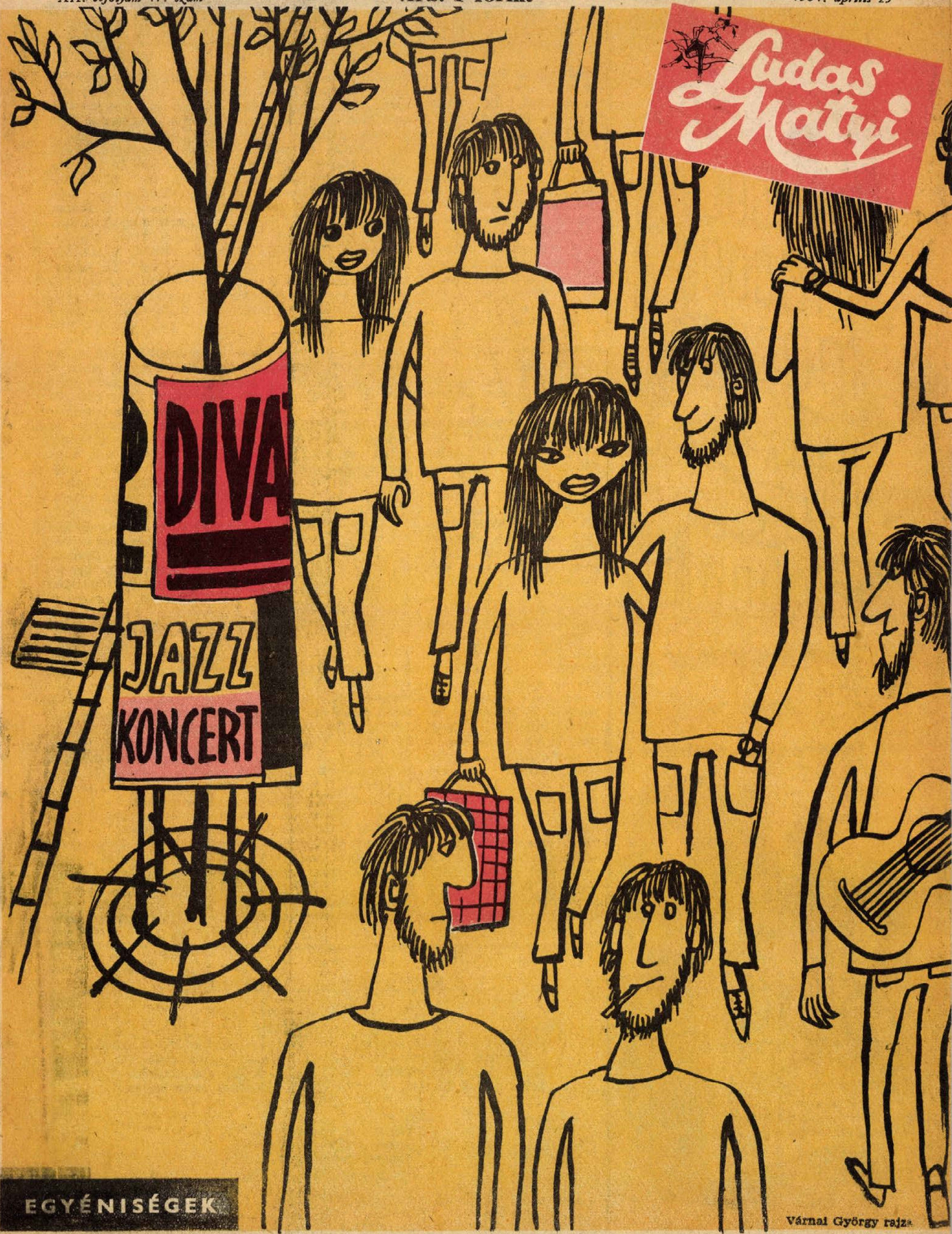
XX. évfolyam 17. szám Ára: 1 forint 1964. április 23

413 méter magas felhőkarcolót építenek New Yorkban

– Mindig etetni szoktam őket...

Edzés a megpróbáltatásra

– Jövő héten kezdik a tatarozást...

A VÍZALATTI EMBER

Monsieur Cousteau, a „Csend világa" című tengeralatti film főszereplője és alkotója, a mélytengerek szerelmese legalább olyan nagy horderejű javaslattal fordult az emberiséghez, mint az az őshal, aki néhányszázmillió évvel ezelőtt kiadta a jelszót: „Gyerünk a szárazföldre!" Cousteau viszont így szólt felebarátaihoz: „Ember, menj a víz alá!" Ezt a jelszót minden nép a maga nemzeti sajátosságai szerint alakíthatja, s mi például így fogalmazhatnánk meg: „Tengerbe, magyar!"

Bizonyos, hogy egyelőre még sokan idegenkednek a víz alatti élettől. A hagyományokhoz való ragaszkodás régi tulajdonsága az élőlényeknek, hiszen annakidején sem minden hal kívánkozott ki a szárazföldre, sőt egykori adatok szerint akadt, amelyik egyenesen odavágta a kivándorlóknak: „Majd még visszajöttök!" Úgy látszik, M Cousteau elérkezettnek találja az időt a visszatérésre. Ennek többféle oka lehet.

Először is eléggé hosszú időt töltött már az ember a szárazföldön és azt is meg lehet unni. Továbbá: a szárazföldön sokféle kellemetlen jelenség fejlődött ki, olyasmik, amik kezdetben, a tenger elhagyásakor nem idegesítették őseinket. Nincs okunk kételkedni a karbon-kor történetíróinak szavahihetőségében, akik szerint a kétéltűek megjelenésekor a szárazföldön rendkívül ritka volt a közlekedési baleset, a levegőt nem szennyezte be a gyárak füstje, nem voltak rossz filmek, tranzisztoros rádiók, légitámadások és utcai botrányok, nem volt még bürokrácia, cigaretta, pálinka, személyi kultusz és nemzetközi helyzet. Amellett azóta eléggé megszaporodtak az emberek a szárazföldön, nem mindenkinek fenékig tejföl, holott az emberek szeretnének úgy élni — ahogy mondani szokták — mint hal a vízben. Ez pedig a szárazföldön nehezen képzelhető el.

Az is a szárazföldi élet ellen szól, hogy Földünk kétharmad részét víz borítja, hely tehát bőven van a víz alatt, mindössze néhány előítélettel kell leszámolnunk. A tüdővel való lélegzés például olyan mindennapos tevékenység, amelyet már csecsemőkorunk óta megszoktunk, műkopoltyú alkalmazásával azonban közvetlenül a vízből vonhatjuk ki a vérünkhöz szükséges élenyt. Az imígy fölöslegessé váló tüdőnket nyugodtan megtölthetjük izotóniás sóoldattal, s ilyen módon akár 2000 méterre is leszállhatunk a tenger mélyére, sőt a különleges mélytengeri emberek még annál is lejjebb.

Példaképpen említsük meg a tengeralatti életnek csak néhány előnyét. Nincs por. Nincs lárma. Nincsenek kellemetlen rovarok, darazsak, legyek, szúnyogok. Azé a hal, aki megfogja. A túlságosan sokféle sportág úszásra és vízilabdára egyszerűsödik le. Nem kell rohanni villamos, taxi, autóbusz után, biztosítva van a mindennapi fürdés, ami már egymagában fél egészség. Nincs vízhiány, s nincs súlyfölösleg sem, hiszen mindenki tetemes súlyú vizet tud kiszorítani.

Ez azonban csak az első lépés lenne azon a hosszú úton, amely előtt büszkén és reménykedve áll a „homo subaquaticus" (így nevezte el Cousteau a vízalatti „homo"-t, aki már anynyira „sapiens", hogy nem is vágyik divatrevük és határvillongások után). Joggal elvárható, hogy alig néhány millió év múlva már nem is lesz szükség műkopoltyúra, mert kifejlődik a természetes, szerves kopoltyú, s ebben az időszakban kétéltűek leszünk, de megint csak átmenetileg, hiszen jellemünk nem engedi meg ezt a kétlakiságot. Újra halak leszünk, mint egykor, amikor kifelé vágytunk a végtelen tengerekből. További változásainkat bárki elképzelheti, aki a legelemibb fejlődéstörténeti műveltséggel rendelkezik. Néhányszázmillió év alatt — hipp, hopp! — megtesszük az utat visszafelé, s mire már egysejtűek leszünk, a fejünk sem fáj, már csak azért sem, mert nem lesz fejünk.

Feleki László

MÓDOSUL AZ AJÁNDÉK

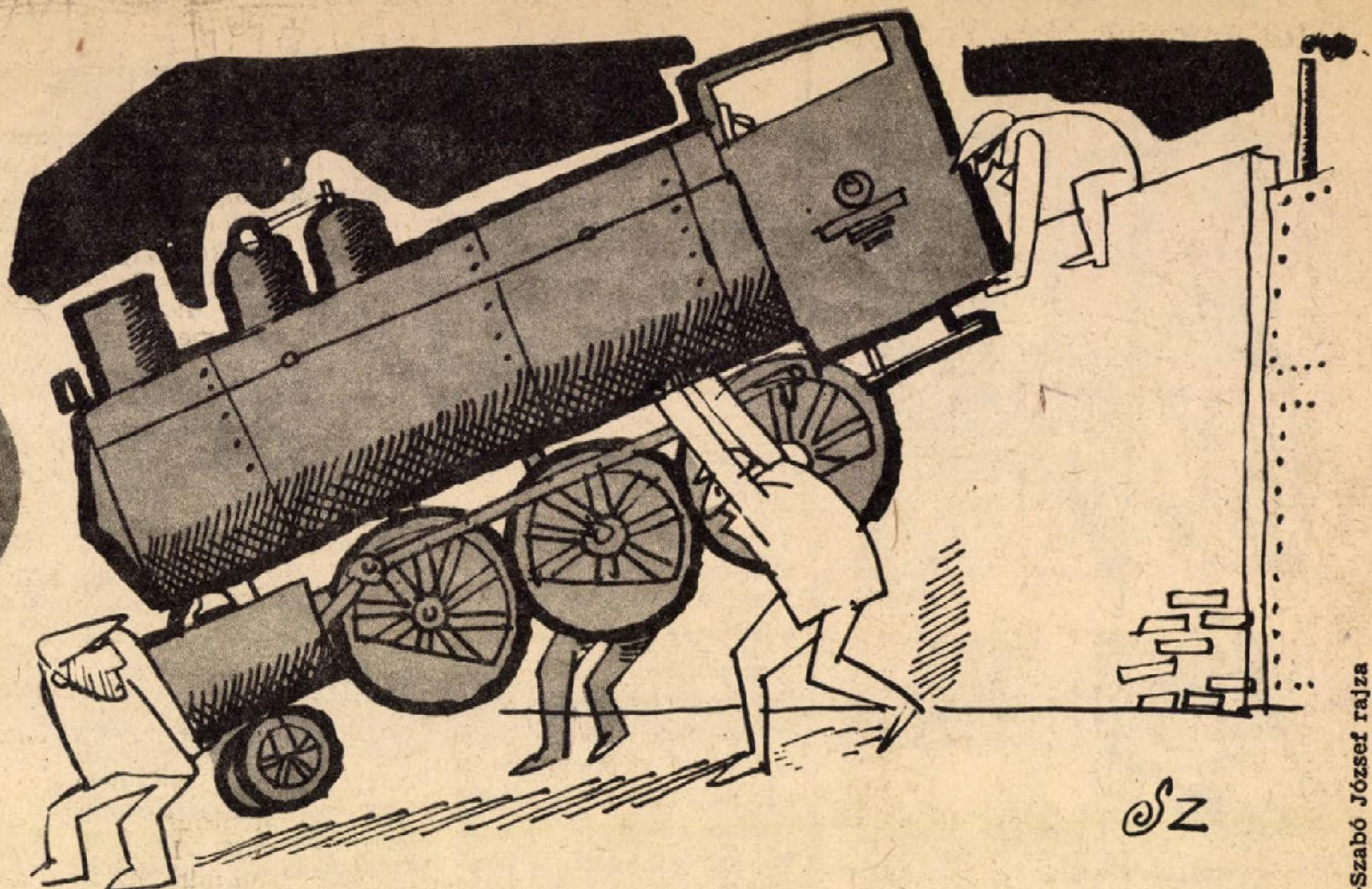
Udvarló: –
Fogadja e pár szál rózsát
Mosolyáért, kisbaba!
Lengje körül otthonában
Lenge rózsák illata!

Vőlegény: –
Neked hoztam ezt a gyűrűt,
S a tied a karperec.
A csillagot is lehoznám
Ajándékul, mert szeretsz.

A férj: –
Végeztél a nagymosással,
Drágám! Ezt már szeretem.
Hoztam neked sertésmáját,
Gyorsan készítsd el nekem!

K. Tóth Lenke

VONAT-RABLÓK

Szűr-Szabó József rajza

A TÉGLA

Amikor ma reggel hét óra negyvenhárom perckor Csöpi Géza számlarevizor a Karfiol utca sarkán épülgető irodaházhoz ért, az állványzatról egy tégla pottyant a fejére. Szegény fiú rémülten kiáltott fel, megpördült a tengelye körül, majd bamba mosollyal szája szegletében, lecsücsült az ostorlámpa tövébe.

Csak néhány pillanatra pihent meg ott, lábai csak az ijedtségtől mondták fel a szolgálatot. Mielőtt a járókelők illően csoportosulhattak volna körülötte, már fel is tápászkodott, megtapogatta a búbot a koponyáján, leporolta ruháját, és sietős léptekkel útnak eredt.

A jelek szerint ritka szerencsés kimenetelű baleset történt. Csöpi Géza kobakjának látszólag nem esett semmi baja.

De csak látszólag!

A zord valóság az, hogy az ütés ereje kibillentette nyugalmi helyzetéből az úgynevezett „negligátor" központot! Mint ismeretes, ez az ideg-góc határozza meg, hogy az érzékszervek közvetítésével szerzett ismeretek, benyomások, élmények, hírek és ingerek közül melyeket nem szabad hivatalosan tudomásul vennünk, még kevésbé nyilvánosan szóvá tennünk.

Hét óra ötvenkilenc perckor a sérült számla-revizor már ott tolongott sokadmagával munkahelye, a LÉCEX Külkereskedelmi Vállalat kapujában. Barátságosan szalutált vissza a pátriarka külsejű portásnak.

– Őszintén sajnálom, kedves Mikecz bácsi – kiáltotta oda –, hogy amint városszerte beszélik, már a legkisebb lánya is rossz útra tért! Persze, mit tehetnek róla szegénykék, hiszen a mamájuk sem volt különb fiatal korában. Legalábbis ez a hír járja.

Részvevőn hátba veregette az öreget, akinek az arca előbb mészfehérré, majd püspök-lilává vált, aztán felszaladt a lépcsőn, belépett a számlázó-csoport szobájába.

– Nicsak! – állt meg a fogas előtt. – A Kovács azt mondta, hogy újonnan vette a felöltőjét, és mit látnak szemeim? Ez egy uraságtól levetett, kifordított darab. A gomblyukak stoppolása mindent elárul. Igazam van, Kovács?

Minthogy csak egy gyilkos pillantást kapott válaszul, megvonta a vállát, és belemerült napi munkájába.

Kilenc óra huszonöt perckor nagyot nyújtózott, aztán odafordult a csoportvezetőjéhez:

– Évek óta figyellek, öregem, kész

rejtély vagy számomra. A te fizetésed mellett mi szükséged arra, hogy naponta hazavigyél két írógép-szalagot és egy tucat levélborítékot? Muti csak a táskád! Tessék, máma még három radírt is lop ez a haszontalan kisfiú! Ejnye, ejnye!

Mosolyogva csóválta meg a fejét, és a dermesztő csendben, mely szavai nyomán lett úrrá a tájon, tovább egyeztette a belégket. Egészen háromnegyed tízig. Akkor ugyanis, délelőtti szemléje során, maga a főkönyvelő nézett be hozzájuk. Vesztére éppen Csöpi Géza íróasztala előtt kötött ki. Barátunk feltekintett papírjai közül, halkan kuncogni kezdett, majd elemi erővel robbant ki belőle a hahota.

– Remélem, nem rajtam nevet? – érdeklődött összevont szemöldökkel a szigorú látogató.

– Dehogynem – nyugtatta meg Csöpi, fuldokolva a kacagástól – ... bruhaha ... már bocsánatot kérek ... hihihi ... hogy valaki ennyire hasonlítson a rozmárhoz ! ! ! ... szemből talán nem annyira, de így profilból ... meg kell szakadni ... hahaha ... gyertek ide, gyerekek, innen nézzétek ... jajnekem, a hasfalam ... és mit szóltok, Kerpendiné egy ilyen vízi-szörnnyel van jóban?

*

Csöpi Géza aznapi további ténykedéseit nem részletezem. Mindezre következtethetnek a megtorló intézkedésekből.

Történetünk hősét délután négyig nyolcszor helyezték át alacsonyabb beosztásba, korábban élvezett illetményeinek meghagyása nélkül. Huszonhárom ízben vettek fel jegyzőkönyvet, tizenhét szóbeli, kilenc írásbeli figyelmeztetésben és hat megrovásban részesült. Végezetül a személyzetis felszólította, hogy másnapra küldje be szüleit ...

Tündérmesébe illő szerencse, hogy délután négykor, amikor feljött a kazánházból, ahol ekkor javító-nevelő munkán dolgozott, Mikecz úr, a vérig sértett portás leütötte egy széklábbal. Olyan jó helyen vágta kupán, hogy Csöpi Géza fejében helyrebillent a negligátor ideg-góc, és újból elkezdte áldásos működését.

Fiatal barátunknak lehetősége nyílott tehát, hogy nyugdíjaztatásáig sikerül lecsillapítania a felbolygatott kedélyeket, és helyrehozza a károkat, amiket önmagának okozott.

Hacsak közben ismét a fejére nem esik egy tégla.

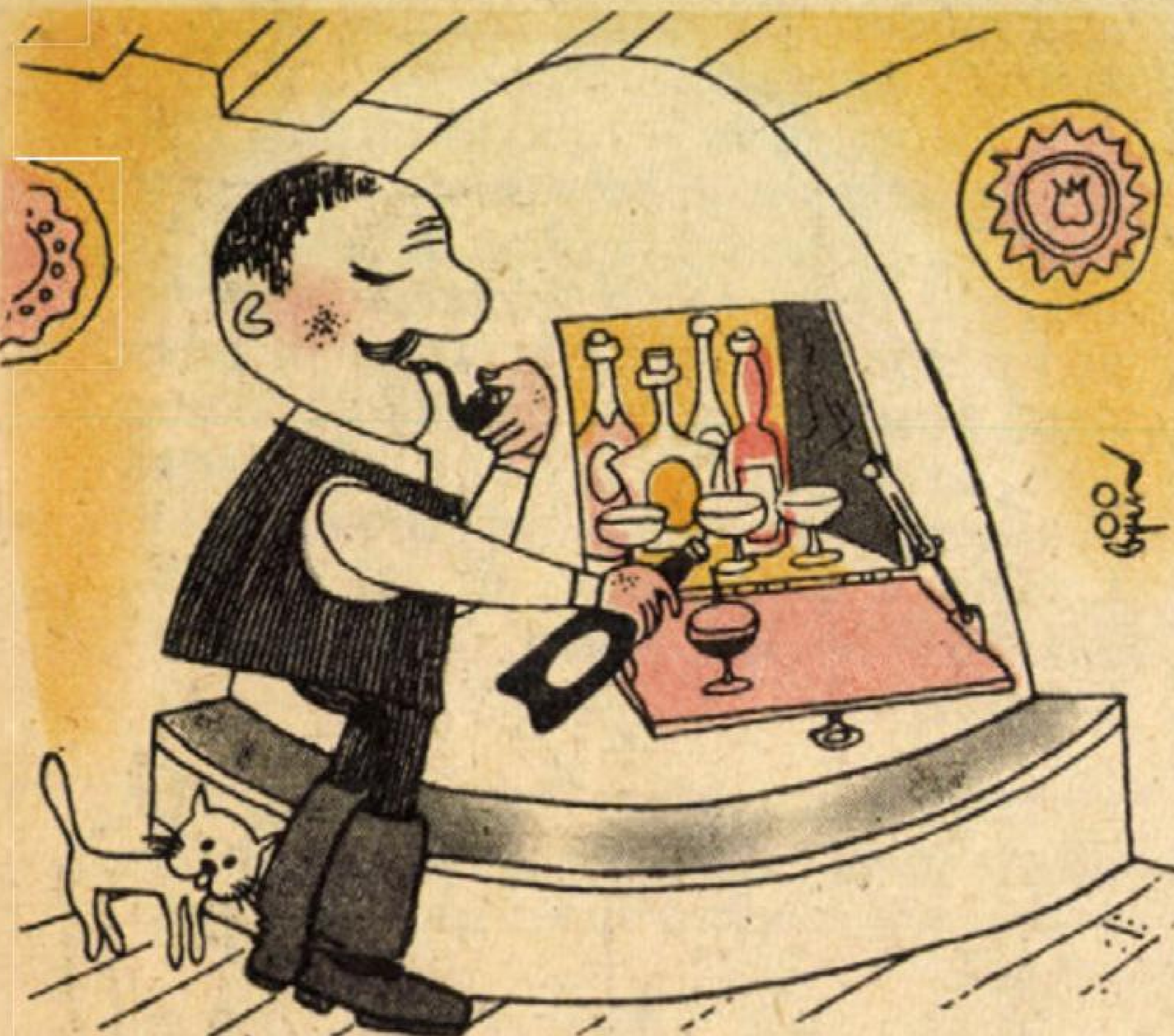
Kürti András

Kirándulás helyett

– Friss ibolyát adjon, néni, mert alibinek lesz! . . .

Régi forma — új tartalom

Korszerű féltékenység

Kősó utca 5.

Tisztelt Gizike!

A napokban már említettem, hogy szeretném kapcsolatainkat tovább erősíteni, s a házasság gondolatától sem idegenkedem. Ennek azonban egyik feltétele az, hogy felszámoljuk, illetve eloszlassuk azt a bizalmatlanságot, mely családomban Önnel szemben egyelőre fennáll. Mi úgy gondoltuk, e bizalmatlanságot nagymértékben enyhítené, ha Gizike beleegyezne abba, hogy három megfigyelő-állomást létesíthetnénk Gizike területén. Az egyik lehetne például hivatali munkahelyén, a másodikat elhelyeznénk a „Kutyafül" eszpresszóban, az Ön kedvenc tartózkodási helyén, míg egy harmadik megfigyelőállomást lakásában állíthatnánk fel. Ez esetben – a legkényesebb területek ellenőrzésével – mindenkor meggyőződhetünk arról, nem követünk-e el inkorrektséget egymással szemben. Szeretném mielőbbi válaszát, annak megjelölésével, hol kívánja megfigyelőállomásait a magam területén elhelyezni?

Kezeit csókolja:
Bocskai Lajos

Bocskai Lajos úrnak

Gumó utca 4.

Kedves Lajos!

Házasságunk érdekében nem idegenkedem javaslataitól, bár azok számos kérdésben tisztázatlanok. A magam részéről elegendőnek találnék automatikus, műszeres megfigyelőállomások, például fényképezőgép vagy magnetofon elhelyezését a megjelölt területeken, ezzel szemben a személyes ellenőrzést – elsősorban lakásomban – elfogadhatatlannak tartom. A lakásviszonyaimba való betekintés elkerülhetetlenül maga után vonná családom legkényesebb magánügyeinek kikémlelését is, s ebbe nem egyezhetünk bele. Szerintünk elegendő volna két-két állomást létesíteni területeinken: az Ön területén a „Nagybőgő" csárda, valamint munkatársa, Harangvölgyi Ádámné körzetében.

Lajosom! Várom válaszát!

Gizi

*

Mihók Gizikének

Kősó u. 5.

Szívem!

Álláspontjainkban örömmel fedeztem fel némi közeledést! A lakásellenőrzési pont felállítása megoldható volna olyan módon, hogy az e célra kiszemelt bizottságot lefüggönyözött szobákon át, s bekötött szemmel vezethetnénk a megfigyelési pontokhoz, ha ugyanakkor megfelelő bizonyosságot nyerhet arról, hogy csakugyan a Te szobádban van, s nem máshová vezették.

Írj mielőbb,
türelmetlenül várom!
A Te Lajosod

*

Bocskai Lajosnak

Gumó u. 4.

Kiskutya!

Legfeljebb két állomás lehet, az egyik feltétlenül a csótányosi turistaházban. Mostanában erősen rákaptál a kirándulásokra, te pernahajder!

Csókollak:
Guzu

*

Mihók Gizella úrleánynak

Kősó u. 5.

Hiteles értesüléseink szerint Ön e hó hatodikán a földalattin kísérletet hajtott végre, hogy feljusson a Vörösmarty utca felé haladó szerelvényre, melyről pedig már több ízben saját belátásából lemondott. Ellensúlyozásként kénytelenek vagyunk nagymennyiségű energiát felszabadítani Harangvölgyiné körzetében.

Tisztelettel:
Bocskai Lajos

*

Mihók Gizella úrleánynak

Kősó u. 5.

Születésnapja alkalmából minden jót kívánok.

Szerető vőlegénye: **B. L.**

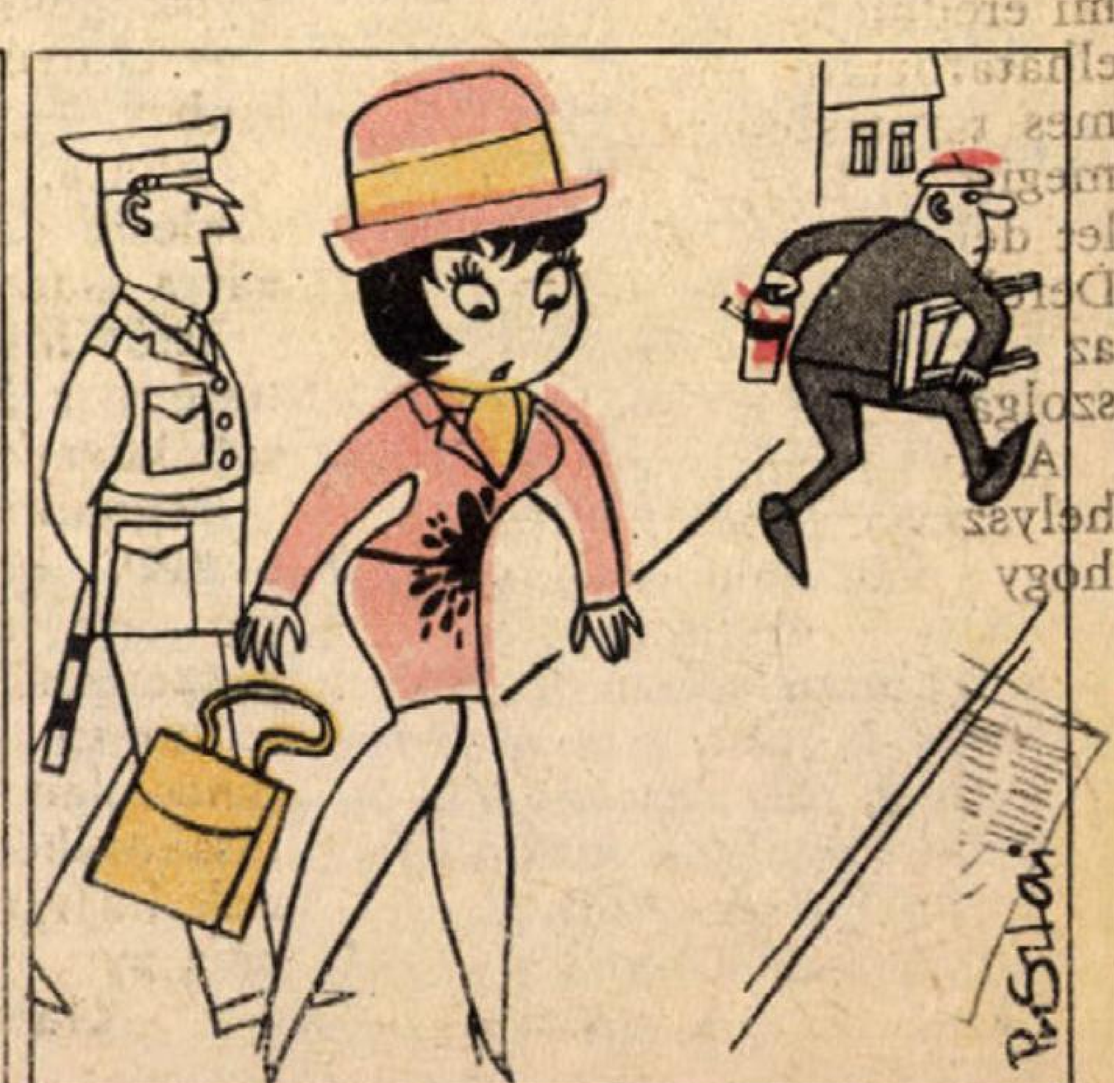
Somogyi Pál

Jucika és a csodatisztító

Pusztai Pál rajza

Reggel a brazil fővárosban

Toncz Tibor rajza

– Látod, öregem, nincs semmi változás! Még a tábornok a fejes...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Csak konkrétan!

A közelmúltban gyilkos erejű, szatirikus hangvételű cikket írtam arról, hogy a kereskedelem egyes üzletekbe olyan bajuszkötőket juttat, melyek szavatossági ideje már rég lejárt. Nem akartam megírni, hogy a Külső Derelye utca 19/c. alatti Bajuszfelszerelési szaküzletről van szó. Úgy látszik, túlságosan általánosító jellegű volt az írásom, mert ellenőrzésem során megállapítottam, hogy továbbra is rég lejárt bajuszkötőket árusítanak a szerencsétlen fogyasztóknak.

Ezek után olyan értelmű cikket írtam, mely szerint a XXV. kerület egyik üzletében baj van a bajuszkötőkkel. Írásomnak újfent semmi eredménye sem lett. Ezért elhatároztam, hogy szemérmes természetemet legyőzve, megírom, hogy a XXV. kerület déli részén, közel a Külső Derelye utcához fekszik az az üzlet, ahol méltatlanul szolgálják ki a vevőket.

A cikk megjelenése után a helyszínen megállapítottam, hogy még mindig nem is-

mert magára az üzlet személyzete.

Ezekután könyörtelenül megírtam, hogy bajok vannak a XXV. kerület Külső Derelye utca 19/c. alatti bajuszkötő szaküzletben, melynek vezetője Klott Csaba, született 1911. január 6-án Kislőcén, a kora délutáni órákban. Bal orcáján lencse nagyságú anyajegy van. Az üzlet további beosztottjai Vadas Armand, Répási Yvette és Csicsó Erzsébet. A bolt pontosan a Föld mágneses tengelyének felező pontján képzett merőleges sík és a 47. szélességi kör metszéspontjának találkozásában fekszik.

A még nyomdaszagtól illatozó, friss lappéldánnyal elrohantam az üzletbe, és azon melegében átnyújtottam Klott Csaba üzletvezetőnek. Hálás köszönetet rebegett, amiért konkrétan felhívtam figyelmét a boltban található hiányosságokra. Mint mondotta:

– Utóvégre szóból ért az ember – s önkéntesen felajánlotta, hogy hajlandó vezeklésül deresre húzatni magát a Garay téren.

Ettől jóindulatúan eltekintettem, s barátságos kézfogások közepette eltávoztam.

Tegnap vettem a hírt, hogy a XXV. kerület Külső Derelye utca 19/c. alatti Bajuszfelszerelési szaküzletben (üzletvezető: Klott Csaba) a szerencsétlen vevőkre olyan bajuszkötőket sóznak, melyeknek lejárati ideje 1892. március 27.

Galambos Szilveszter

Női dolgok

– Egy pillanat, csak fölteszem a vacsorát, aztán tovább sírok...

Stoplámpa az országúton

Vizsgázom

A folyosón, az ajtó előtt, félig szívott, sebtiben eldobott csikkek, izgatottan fel-alá járó emberek sötét ruhában. Vizsgázunk. Többségében deresedő, vagy hullott hajú férfiak, ilyen korban már csikorog az agy, nehezebben fogadja magába az ismereteket, hja, nem húsz éves az ember, amikor más gond sincs, csak a tanulás.

Nyílik az ajtó, sápadt férfi lép ki, arcán a kiállott félelmek utáni megkönnyebbültség, operáció utáni első ébredésnél ilyen a riadt megkönnyebbülés a betegek arcán. Hárman is odaugranak hozzá:

— Na, nehezet kérdezett az öreg?

Az csak legyint és elmegy.

Vizsgázunk. Nemsokára engem szólítanak.

A Tanács értesítése alapján ugyanis köteles minden felvonó-kulccsal rendelkező lakó vizsgát tenni arról, hogy ért a liftkezeléshez. Ennek elmulasztása esetén a tanács bevonja a kiadott kulcsokat. Az öröklakások tulajdonosainak nem kell vizsgázniok, egyes hivatalokban vidáman használja a felvonót boldog és boldogtalan, de nekünk vizsgázni kell. Tízforintos illetékbélyeg és egy fénykép kell hozzá, valamint be kell mennünk a kerületi tanács mérnöki osztályára. Vizsgára.

— És miket fognak ott kérdezni? — faggattam a házfelügyelőt, aki mindent tud, csapot javítani, villanyt szerelni és, hogy ki az a bajuszos úr, aki a félemelet négybe jár kétszer egy héten. Most sem csalódom, máris kapom a kimerítő felvilágosítást.

— Mit tudom én! Valami olyat, hogy hogyan kell felmenni a második emeletre és mit csinálunk akkor, ha a fülke megáll két emelet között.

— Mit kell akkor csinálni? — kérdeztem.

— Meg kell nyomni a vészcsengőt, a többi már az én dolgom.

Ezt mindenesetre megjegyeztem magamnak. Most itt állok és várom, mikor hívnak be vizsgázni. Mellettem lakó szomszédom, most sápadtabb, mint valamikor a légiriadók idején.

— Jó lett volna a vizsgabiztosnak valami ajándékot

küldeni. Egy butykos italt, vagy fél disznót. Vagy legalább letelefonáltatni a minisztériumból! Mi lesz, ha megbuktat? — kesereg.

Végre rám kerül a sor. Kedves bácsikához kerülök. Papírt nyom elém:

— Erre tessék egy kétsoros kérvényt írni, hogy kéri a felvonóhasználati engedélyt, a bélyeget ragassza rá, adja le az iktatóba és postán kiküldjük az igazolványt!

Az igazolványt a szívem fölött fogom viselni, mint katonák a zsoldkönyvet. Vakmerően, bátran, de figyelmesen vezetek majd és, ha ilyen könnyű volt a vizsga, még ezen a héten jelentkezem pilótának is.

Valamivel több gombot kell majd nyomogatni, de oda se neki!

Tardos Péter

Érdekházasság

A nagy téesz-lagzi utáni napon bekopog a termelőszövetkezet könyvelői szobájába Rozi néni, a szövetkezet egyik nyugdíjasa. Vár egy kicsit, aztán odaáll a fiatal adminisztrátor asztalához.

— Nem akarom zavarni, aranyoskám...

— Tessék, Rozi néni — emeli fel a fejét a lány. — Valami baj van...?

— Valamit kérdezni szeretnék...

— Tessék...

— Hát... a lakodalompénzről lenne szó...

— Milyen lakodalompénzről?

— Amit tegnap az elnök kifizetett a menyasszonyoknak és a vőlegényeknek. Szóval azt akarnám tudni, hogy azt mindenki megkapja-e?

— Mindenki, Rozi néni. Mindenki, aki tőlünk megy férjhez, vagy innét nősül meg.

— Egyszóval mindenki?

— Persze. Ha tagja a téesznek.

— Értem. Aztán mondja, aranyom, úgy bizalmasan kérdem, nem csinálnak kivételt?

— Miért csinálnának? Közgyűlési határozat van rá: minden újházas ötszáz forintot kap az esküvője napján...

Az öregasszony bólogat, és gombócot gyúr a zsebkendőjéből izgalmában, aztán odahajol a lányhoz.

— Én is megkaphatnám akkor?

Ilonka csodálkozva nézett Rozi nénire.

— De Rozi néni... hát... hány éves maga?

— Én-e, édes gyerekem? Most léptem a nyolcvanadikba.... Nem tagadom én le az időt, mint egyes asszonyok... elmegy az mindenhogyan...

— És Rozi néni férjhez akar menni? — pislogott a lány.

Az öregasszony dacosan megrándította a fejét.

— Akarni nem akarok. Csak érdeklődöm, hogyha mégis megtenném, hát fizetnének-e nekem is, meg Jánosnak is lakodalompénzt?

Mivel erre az esetre nem intézkedett a közgyűlés, Ilonka bement az elnökhöz, hogy megtudja, mit válaszoljon. Kisvártatva visszatért, és sajnálkozva csóválta a fejét.

— Sajnos, Rozi néni, maguknak nem járna...

Az öregasszony dacosan felkapta a fejét:

— Mér? Én tán nem vagyok olyan ember, mint a másik? Még a nóta is azt mondja: „Akármilyen öregasszony, ha férjhez megy, csak menyasszony..."

— Az igaz, Rozi néni, de házassági segély szempontjából mégis más, mert csak azok kaphatnak, akik először nősülnek, vagy mennek férjhez. Rozi néni pedig kétszer volt már...

— Úgy! — csattant fel —, tehát azt akarják, hogy ezután is hitetlenül éljek!

Ezzel sarkon fordult, és könnyű léptekkel kisuhant a szobából, haza Jánosához, akivel immár tízvalahány éve él hitetlenül, de boldog békességben.

Szemes Piroska

BÉLYEGZŐK

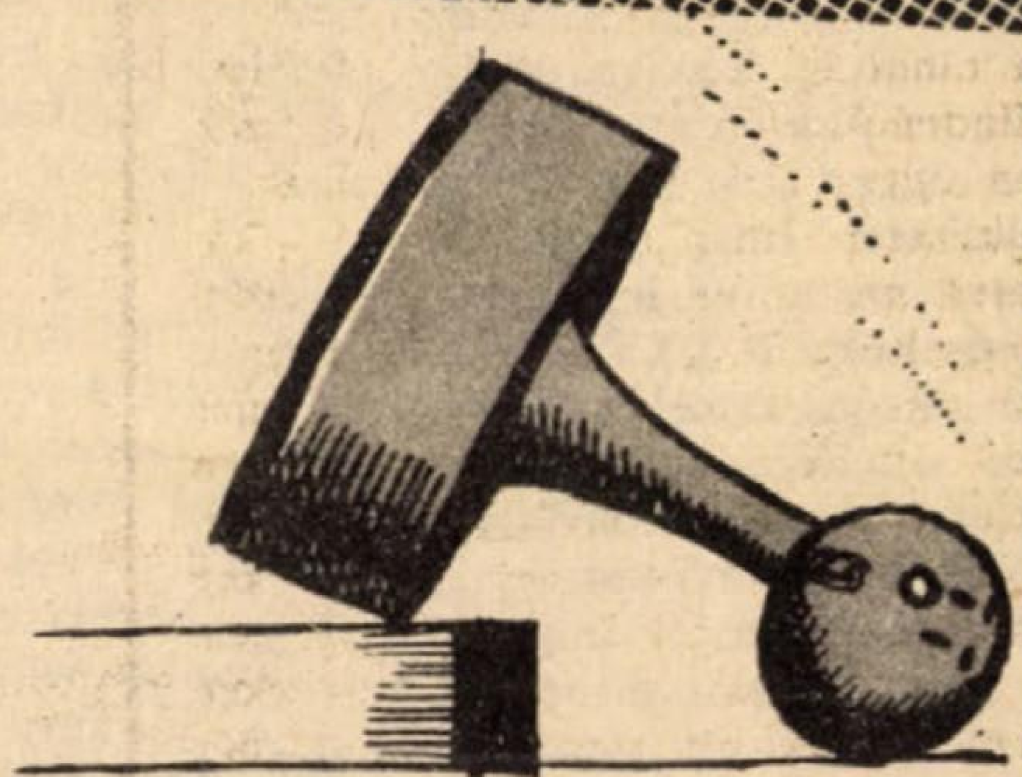
Szür-Szabó József rajza

Lassú

Gyors

Lebukott

KÉT „HOZZÁSZÓLÁSRÓL"

1.

Április 9-i számunk címlapján az olvasó egy téesz-agronómust láthatott, aki pesti lakásának erkélyéről telefonon közli a szövetkezeti parasztokkal, hogy a tavasz beköszöntött, kezdhetik a vetést. E tréfa szatirikus éle egyértelműen az olyan agronómusok ellen irányult (van belőlük jónéhány!), akik a kényelmet, a nagyvárosi életformát előbbre helyezik mindennél, elsősorban kötelességük teljesítésénél. Akadhatott valaki széles e hazában, aki ebben a rajzban a magyar paraszt sérelmét fedezte fel? Bizony, akadhatott. Burget Lajosnak hívják az illetőt, ő védte meg a dolgozó parasztságot terjedelmes glosszában a Hajdú-Bihari Napló hasábjain. Burget kartárs, minek előtte elismeri, hogy valóban vannak Pesten élő vidéki agronómusok, így ír a karikatúra szövegéről:

„... miért kell a humorosnak szánt kép alá olyan szöveget írni, mely szövetkezeti parasztságunk elevenébe vág, mely mélyen sérti azokat, akik évszázadok óta a levegő illatából, a szél járásából a természet ezer jeléből megítélik a tavasz beköszöntét..." stb., stb. Hosszan és lelkesen szól a kötelességét híven teljesítő dolgozó parasztról, nemes pátosszal áll ki az állami gazdaságok dolgozói mellett. Akikről a Ludas címlapján egyetlen szó sem esett.

2.

Április 2-i számunkban rövid karcolatot közöltünk G. Sz. tollából. Egy hanyag beosztott álombeli beszélgetését írta le Dobcsányi nevű főnökével, akinek szemrehányást tett jó munkájáért, mondván, hogy ilyen lelkiismeretes vezető mellett ő sohasem fog karriert csinálni. Ezzel az ártatlan kis írással kapcsolatban Dobcsányi János bajai olvasónk levelet írt nekünk. Leveléből idézünk:

„Ez a cikk nem fér össze a Párt és a Szakszervezet, valamint a szolgálati főnökség által kiadott rendelkezéssel. Ezek a szervek a munkafegyelem megszilárdításáról beszélnek. A cikk írója pedig az ellenkezőjét szeretné követelni. Cikkünknek kimondottan romboló hatása van. Azért bátorkodtam így megírni ezt, mert a cikkben szereplő Dobcsányi én vagyok. Megemlítem még, hogy cikkükkel már az Igazgatóság, mint felső szervem is foglalkozik."

3.

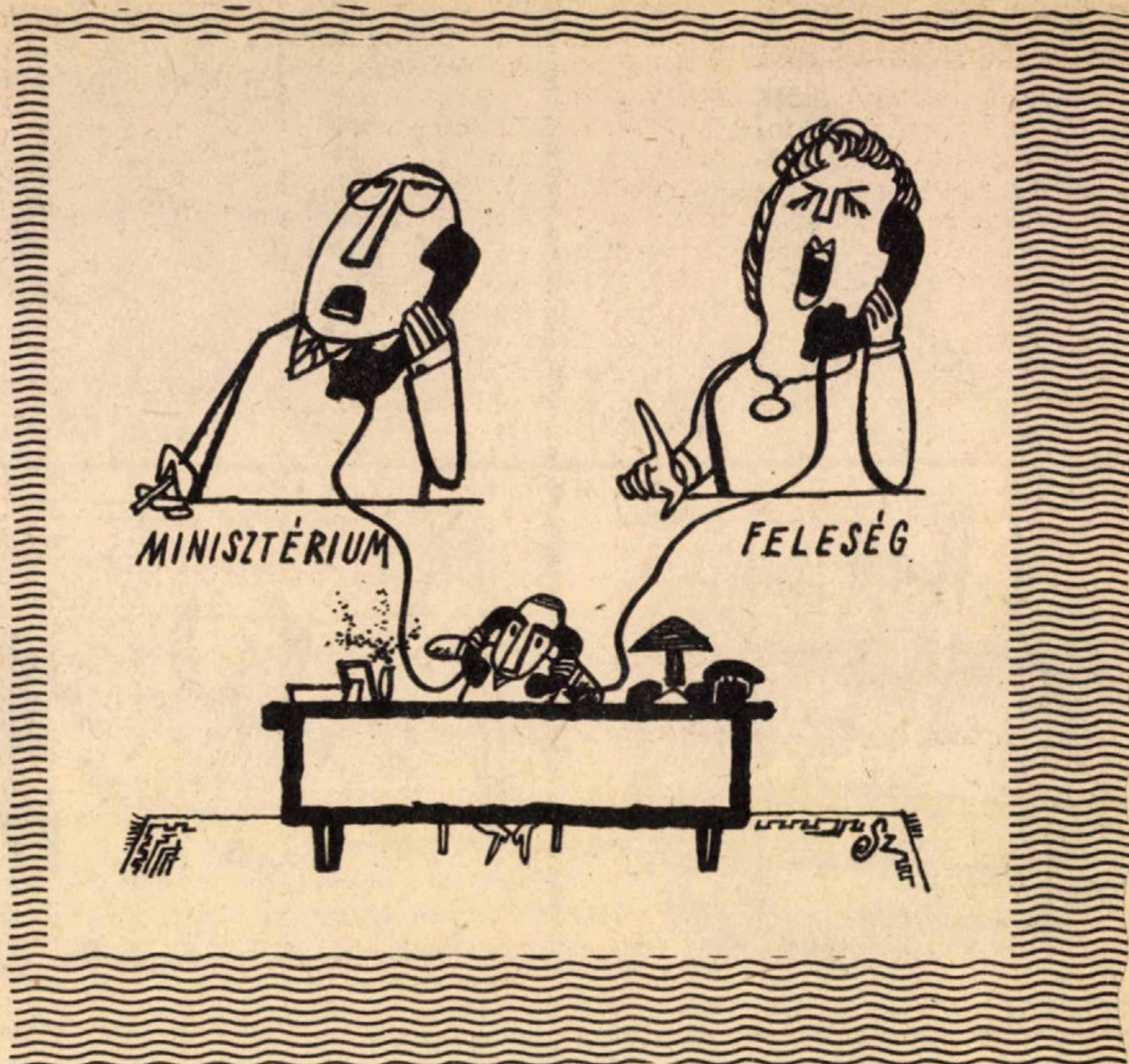
Mi a tanulság ebből a két hozzászólásból? Mindenek előtt az, hogy humorérzék dolgában egyesek nagyon rosszul állnak.

A lelkiismeretlen agronómust bíráló karikatúrával mi a dolgozó parasztok érdekét képviseltük, akiknek kötelességteljesítő agronómusra van szükségük. Burget Lajos mégis azt olvasta ki a rajzból, hogy az a parasztok *ellen* szól. A humoreszkben szereplő képzeletbeli Dobcsányi azért kap szemrehányást, mert jól dolgozik, mert nem engedi érvényesülni a tehetségteleneket. Dobcsányi János olvasónk a vezetéknév azonosságának alapján magára ismer, és *tiltakozik.* Holott, ha már – teljesen alaptalanul – magára vélt ismerni, köszönetet kellett volna mondania az elismerésért.

Igen, egyeseknél baj van a humorérzékkel. Szerencsére mi nem tartozunk ezek közé s így mindkét hozzászóláson jót mulattunk.

Legfelsőbb irányítás

Szűr-Szabó József rajza

Ezt olvastuk

SPORT-TÖRTÉNELEM

A Népsport egyik glosszájában olvastuk: „1945 előtt a magyar labdarúgó válogatott egyszer sem nyert az angol válogatott ellen."

Ezek szerint az egygólos győzelem – nem győzelem?

1934. május tizedikén ugyanis Magyarország válogatottja Budapesten, negyvenezer néző előtt 2 : 1 arányban megverte az angol válogatottat.

FÖLDRAJZ

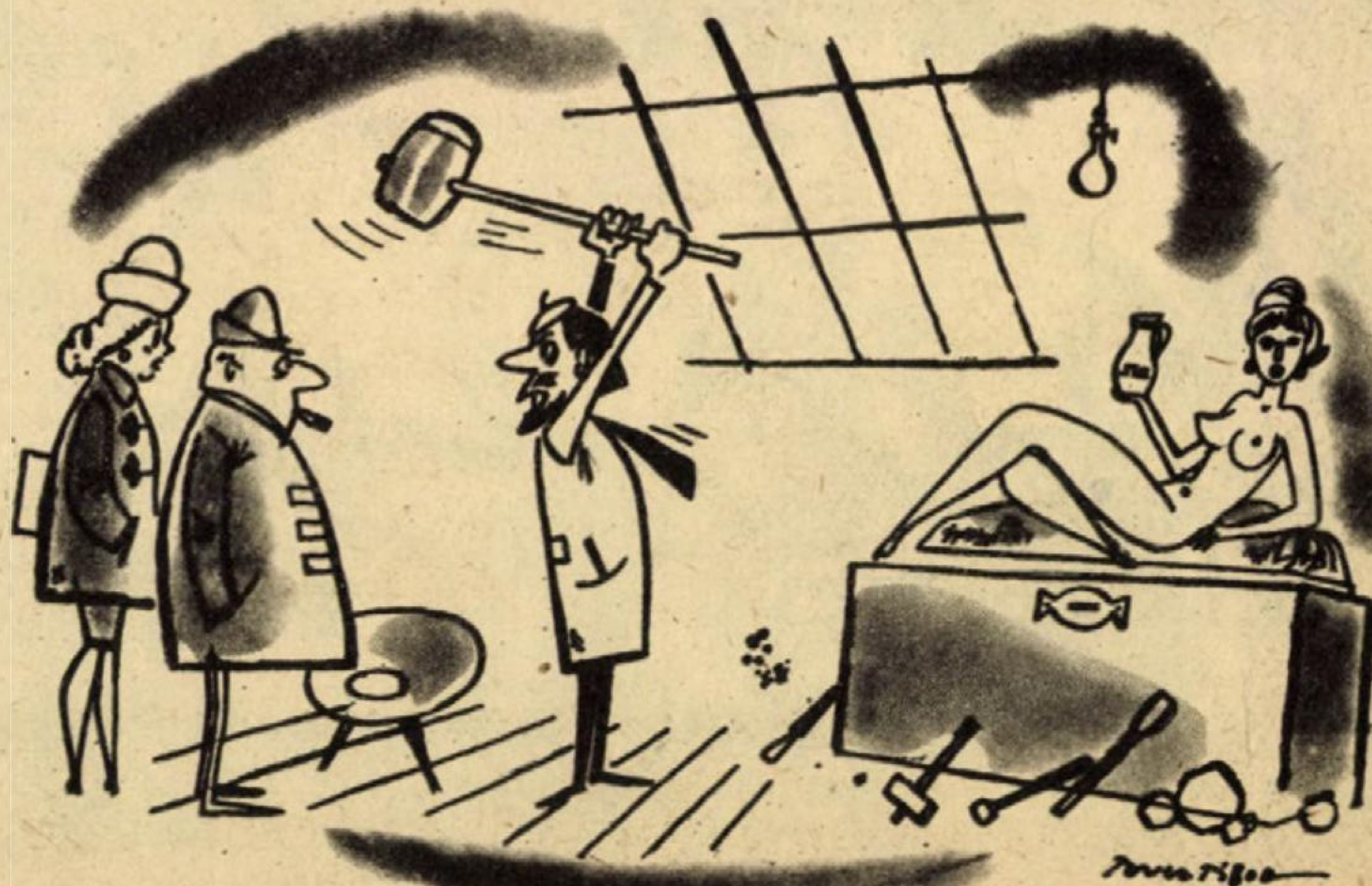
Az Esti Hírlap kis cikkben számolt be arról, hogy: „A törökök a Vaskapunál, Székesfehérvár mellett, még a XV. században egy óriási víztárolót építettek."

Amennyiben ez a híradás megfelel a tényeknek, Székesfehérvár azóta néhány száz kilométert vándorolt északnyugatnak, míg elfoglalta jelenlegi tartózkodási helyét.

Dr. Argus

A megrendelő szava parancs

Toncz Tibor rajza

– Ön az absztraktot kedveli? Na, tessék várni...

Egy labdarúgó heti edzése

Várnai György rajza

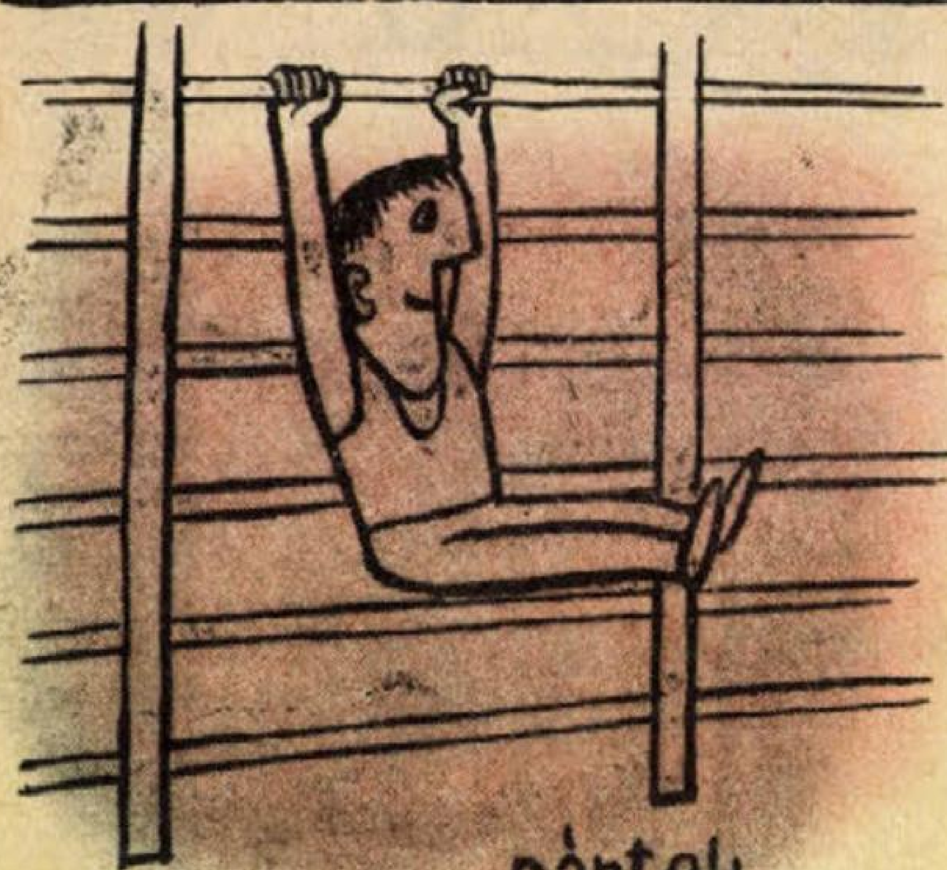
kedd

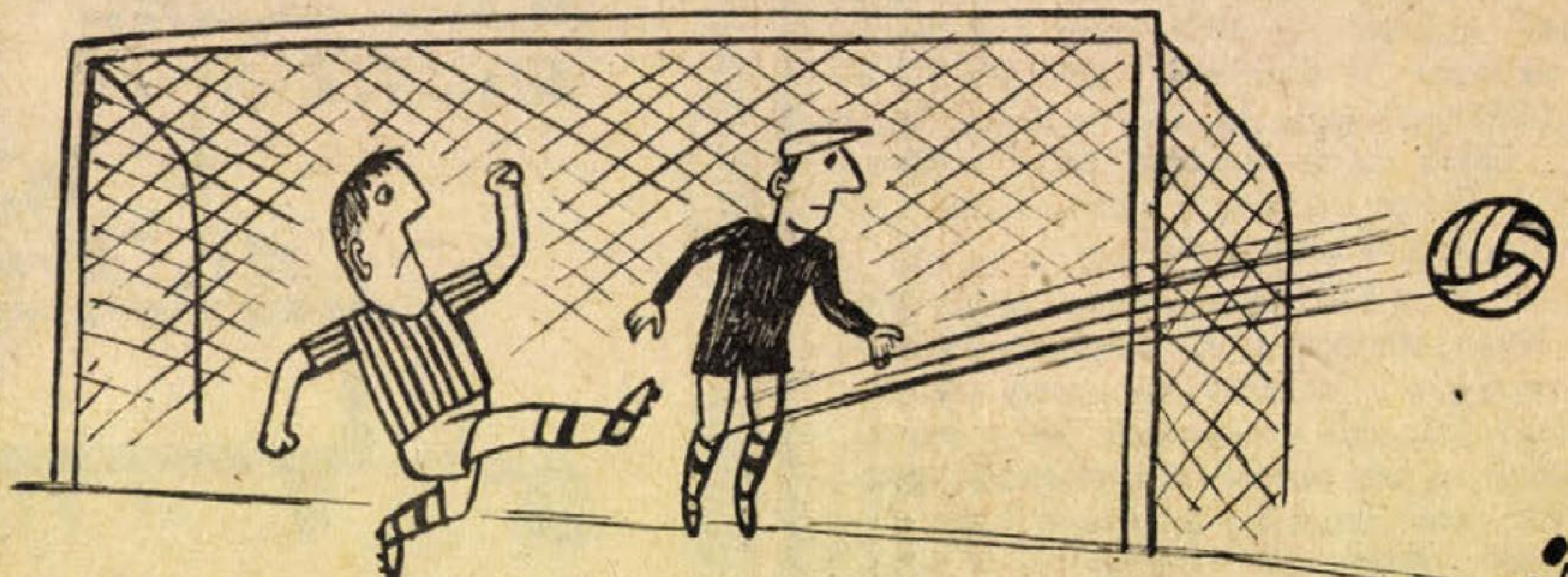
szerda

csütörtök

péntek

....és azután vasárnap.

Az angol frizuradivat

Társasutazás

– Jé, milyen érdekes! Maga mellett fogok ülni egészen Tokióig!...

az inggomb

Harangvirág utca tízben
Éldegélt Nagy Benedek,
Agglegény volt, negyven éves
S egy inggombja leesett!
Nem volt cérna, nem volt gomb sem
S másnap aztán így esett:
Nagy Benedek az újságban
Feleséget keresett.
„Aktív-szőke, csinos hölgyet
Feleségnek keresek”
„Inggomb” volt a jeligéje,
Mert hisz' ezért hirdetett.
Harminc levél, ötven fénykép
Egyidőben érkezett,
A sok pucér, szőke nőtől
Bánatos lett Benedek.
Gondolt egyet, és már másnap
Új szöveggel hirdetett:
„Tisztamúltú, szolid szőkét,
Feleségül elveszek.”
Tíz levél jött és húsz fénykép,
Benedek már kesereg:
Bennem lehet csak a hiba,
Rossz szöveggel hirdetek!
Új hirdetés, új szöveggel:
„G o m b o t varrni ki szeret,
Hogyha szolid, s aktív-szőke,
Feleségem is lehet.”
Egy levél jött... szőke írta,
S gombot varrni is szeret!
Szólt Benedek: Hazudós nőt
Feleségül nem veszek!

B. K.

PESTI tudósítónktól

A fájdalomnélküli fogfúrást nyilván sok elpuhult személyiség örömmel fogadja, az igényes művészeket azonban kínosan érinti, hiszen köztudomású, hogy a szenvedés megnemesíti, elmélyíti, remekművek alkotására ihleti a művészt. Nincs helyem annak felsorolására, hogy egy-egy gyökértömés jóvoltából hány nagy alkotás született, annyi azonban bizonyos, hogy a fájdalom kiküszöbölése csőddel fenyegeti a jövőben a Költészet Napját.

*

A civilizáció fejlődésének hatása Szigetszentmiklósnál is megfigyelhető volt, amikor kigyulladt a Duna, pontosabban a folyó felszínét borító fenolos szennyvíz. Mindenesetre nagy területen égett a Duna, s ez azelőtt elképzelhetetlen volt. Őseink sok figyelemreméltó feladatot oldottak meg, de egyetlen folyót sem tudtak felgyújtani. Ma már ott tartunk, hogy gyúlékony, tűzveszélyes folyóink vannak, s ha nem vigyázunk, legszebb folyóink porrá égnek.

*

Rettenetes leletre bukkantam a minap íróasztalomban. Egy sereg Buékkártyát, lapot, levelet találtam, amelyekre – mondanom sem kell – elfelejtettem válaszolni. Nem kívántam viszont boldog új évet, s fogalmam sincs, hogyan boldogultak enélkül az elmúlt csaknem négy hónap alatt barátaim és ismerőseim, akik egyoldalúan megtiszteltek jókívánságaikkal. Mivel az esztendő még nem múlt el, ezennel boldog nyolc hónapot kívánok nekik, ami még mindig jobb, mint a semmi, s ha valaki jól beosztja, még sok kellemes órát szerezhet magának.

f. l.

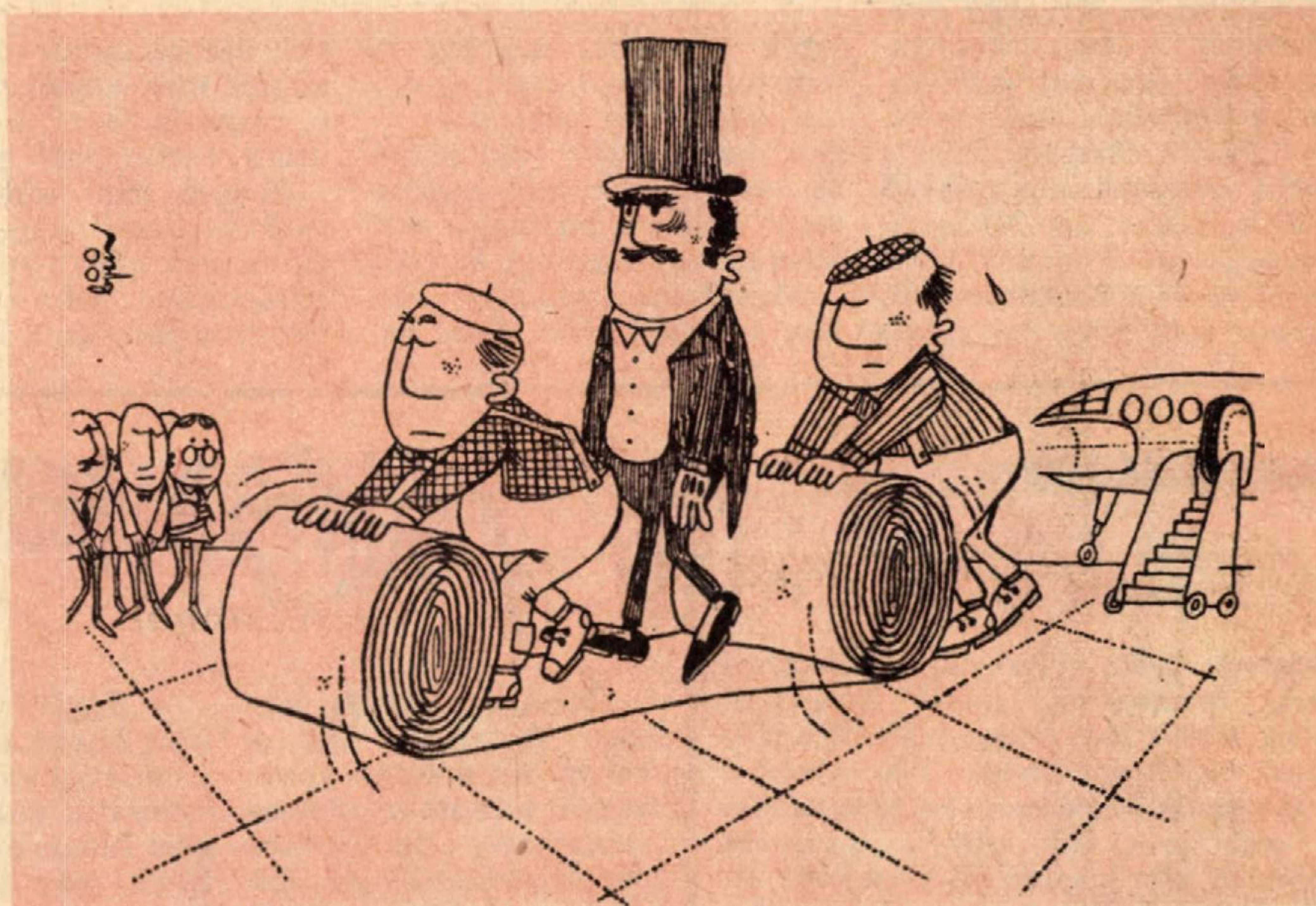
Csődben a háztartás

Vasvári Anna rajza

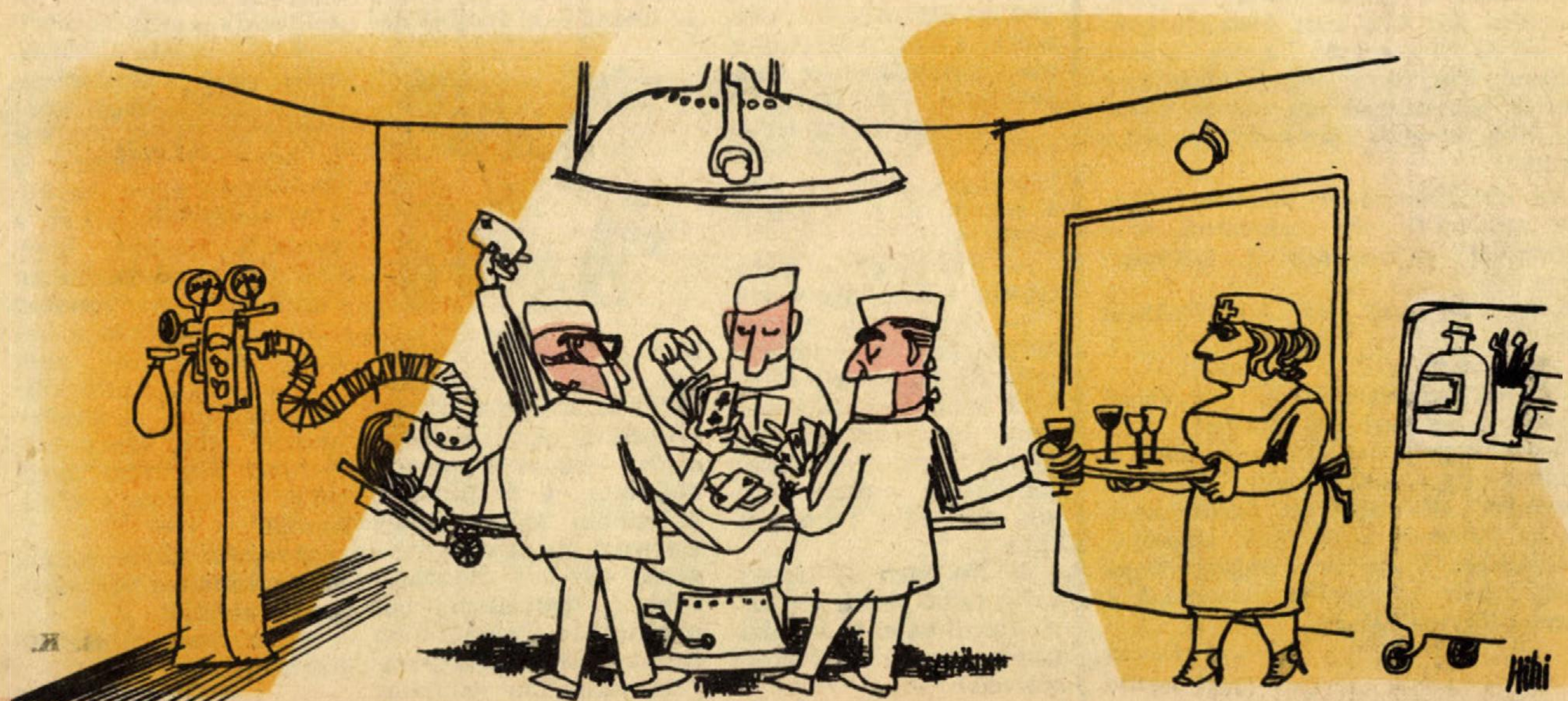
Szerény fogadtatás

Balázs-Piri Balázs rajza

Orvos-sztrájk Belgiumban

Hegedűs István rajza

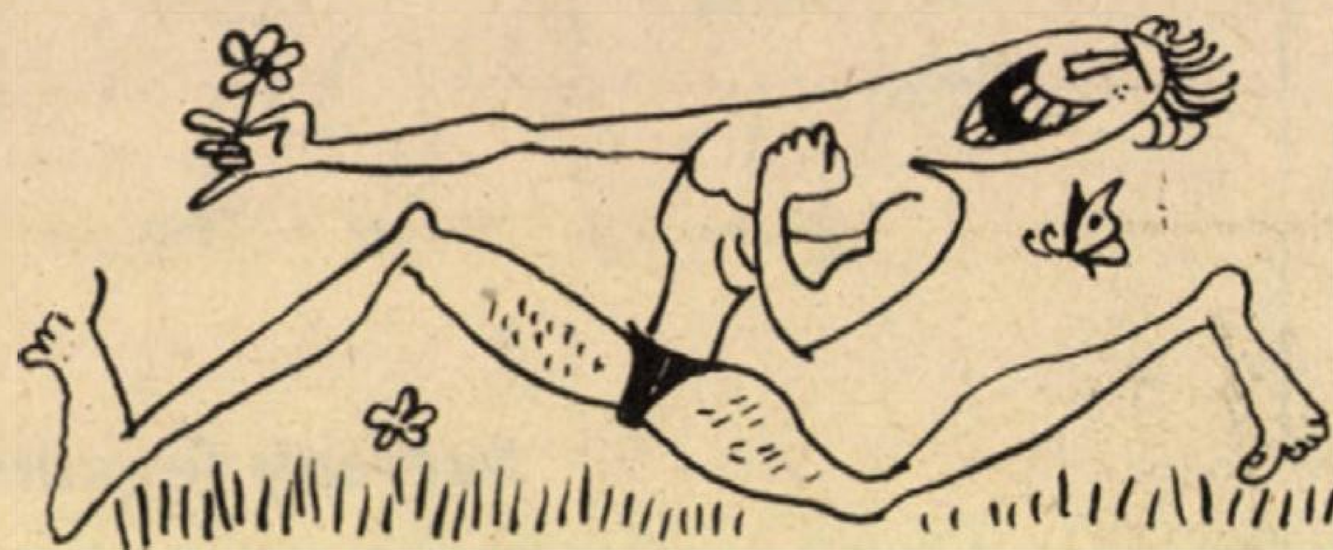

GYÓGYVÍZ

Velem kétízben is csodát tettek az orvosok. Először diákkoromban, amikor vizsga előtt két napot lógtam az iskolából, de orvosi bizonyítvánnyal kutya bajom sem lett. Másodszor ötven év múlva, amikor fél kiló borjúhúshoz jutottam, neves belgyógyászunk egyszerű lelete alapján. Bezzeg ifjúkoromban nem volt borjúhúsra szükségem! Legtöbbször nyers uborkát ettem, tejfölbe áztatva, jancsiszegekkel. Aminek egyetlen tünete volt: néhány óra múlva vad éhséget éreztem. Ma elég, ha mélyebb lélegzetet veszek, máris elrontottam a gyomrom. Nem csoda, ha borúlátó lettem; ingvételnél visszaadom a pótgallért, az orvosokat pedig úgy váltom, mint barátaim a feleségeiket.

Érdekes, hogy a gyermekbetegségeken milyen hamar túlestem. Negyvenöt éves koromban a bárányhimlőn, negyvennyolc éves koromban a skarláton, és ötvenegy éves koromban a szamárköhögésen, amire ma már csak érdes nevetésem emlékeztet. Ötvenöt és hatvan között azonban, egymásután vett elő a Wilson-kór, az Addison-betegség, a Vaquez–Osler-bántalom és a Bornholm-kór. Viszont igaz, hogy egy napig sem volt övsömöröm. Nagyjából mindezekből kiláboltam, de gyomrom, májam, epém, makacsul ellenálltak minden gyógyítási kísérletnek, és ez hovatovább kedvem szegte.

Ilyen környülállások közt ért az a kivételes szerencse, hogy bár rászorultam, mindazonáltal mégis elküldtek a világhírű fürdőhelyre. Sárgán és sántán érkeztem a gyógy-

vizek városába, napokig ki sem nyitottam a szám, és sóvár irigységgel néztem a vígan hancúrozó, bukfencező és nyeglén hahotázó emberiséget. Belőlem husánggal sem lehetett egy mosolyt kiverni.

Másodnap szemügyre vettem a gyógyforrást. Kissé tejszínű volt, forró és büdös. Az álldigálók esküdtek, hogy mindent gyógyít, az egy dadogást kivéve. Fura szaga a kéntől ered, meg az ördög tudja miféle vegyülékről. A vélemények e tekintetben kissé eltértek, mert a bőrgyári dolgozók például parfümnek használták. Egy öreg néni saját szemével látta, amint egy amputált svéd vendégnek 21 fürdő után, növekedésnek indult a lába. Egy német meg erősítgette, hogy ő maga is ivott a vízből, s azóta éjjel-nappal sört iszik.

Három nap múlva én is inni kezdtem. Reggeli, ebéd és vacsora előtt hat decit fogyasztottam. Sőt előfordult, hogy napközben is nassoltam belőle. És mit tesz isten? A harmadik héten már fokhagymás hurkát ettem káposztával, mindenkit letegeztem, egész nap disznó vicceket meséltem, s ezenközben majd megpukkadtam a nevetéstől. Hajnalban meztelenül tornáztam a szabadban, és utána kétszer felszaladtam a hegytetőre.

Két hónap múlva, hazautazásom előtti napon, megszólított egy nyavalygós hazámfia:

– Mondja, maga mitől ilyen virgonc? Mikor megérkezett, azt hittem, itt földeljük el.

– Mitől, magyar testvérem?! A gyógyvíztől!

– Melyik gyógyvíztől?

– Hát attól ni, az oszlopfőnél.

– Attól-e?

– Attól biz'a. Miért, talán más is van?

– Van ám, éppen tizenöt!

– És ez talán nem jó?

– Dehogynem. Női hormonális zavarok ellen.

A kacaj az ajkamra fagyott, és a földre esett, a nyelvem elsápadt, s úgy is maradt, mind a mai napig. Azóta csak passzírozott tejet iszom, félóránként egy kávéskanállal, hanyatt fekve.

Kőműves Imre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY GYUFASZÁL SZEBBEN BESZÉL...

Kedves Ludas! Nem lévén túlságosan fiatal, rendszeresen szedek gyógyszert, többek között Neo-Adigant, amely a Kőbányai Gyógyszerárugyár készítménye. E gyógyszert cseppentős üveg tartalmazza, csak az a baj, hogy a cseppentős üvegekből nem cseppennek a cseppek, ellenkezőleg: ömlik a tartalmuk. Az első üvegből minden kiömlött, a másodiknál már vigyáztam, de csepegtetésről itt sem lehetett szó.

Elmentem a gyógyszertárba, s figyelmeztettem őket arra, hogy írjanak a gyárnak, hívják fel a gyártók figyelmét a rossz üvegekre. Kifejtettem, hogy a hibás üveg nemcsak népgazdasági kár, de az esetleges hibás adagolás ártalmat okozhat a betegnek.

Hát jól kikaptam és közölték velem, hogy gyufaszállal kell cseppenteni, ők is gyufaszállal cseppentenek a gyógyszertárban.

Ezek után már csak két kérdésem lenne:

1. Hol lehet steril gyufát kapni?
2. Mivel cseppentették a bölcsességet annak a fejébe, aki ezt kitalálta?

Biztos vagyok benne, hogy ebben a cseppben nincs benne egész gyógyszergyártásunk, de azért ne feledkezzenek meg az illetékesek arról, hogy cseppekből lesz a tenger. Vagyis az a tengernyi bosszúság, amely az ilyenféle tanácsokkal a gyógyszerfogyasztókat éri.

Tisztelettel
egy olvasó

NINCSEN RÓZSA tövis nélkül

Stromfai Ábris egy kissé feszengve ült a széken. Mi a fenét akarhatnak tőle itt a minisztériumban? De Povács főosztályvezető nem sokat kertelt, hanem megkínálta külföldi cigarettával és rögtön a tárgyra tért:

— Azért kérettem, kedves Stromfai kartárs, mert tudni szeretném, mi a véleménye az igazgatójáról, Géz Gézáról?

— Nyíltszívű ember — nyögte ki Stromfai némi töprengés után. — Ami a szívén, az a száján és fordítva.

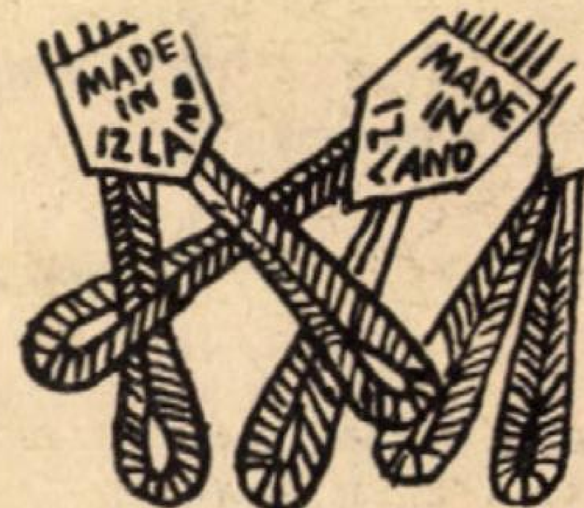
— Hát még? — bátorította a főosztályvezető.

— Jóindulatú ember, kérem. Borzasztó jóindulatú. Én már sok jóindulatú emberrel találkoztam az életben, de mondhatom, kevés olyan jóindulatú ember létezik, aki nála jobbindulatú...

— No igen — szakította félbe vendégét kissé türelmetlenül a házigazda —, de egyébként milyen?

— Egyébként? Egyébként barátságos. Amikor véletlenül éppen nem jóindulatú, akkor barátságos. Méghozzá pokolian. Néha már szinte direkt kínos.

— Nézze, kedves Stromfai kartárs! — emelte fel hangját a főosztályvezető. — Talán az imént nem magyaráz-

tam meg elég részletesen, hogy mit szeretnék öntől hallani, s ezért van közöttünk ez a kis félreértés. Szóval a maguk vállalata, a Bóvlimpex, az utóbbi időben, hogy finoman fejezzem ki magam, egy-két elgondolkoztató tranzakciót bonyolított le. Például több vagon izlandi hózentrágert vásároltak valutáért Perutól, amit csak tetemes veszteséggel sikerült továbbpasszolni Monacónak. Vagy vegyük a polinéz ügyet. Visszafelé járó órákat akartak rásózni a szerencsétlen rákhalászokra. Ráadásul az összes rugó már mínusz tizenegy foknál befagyott. Aztán persze fizethettük a sok kötbért!

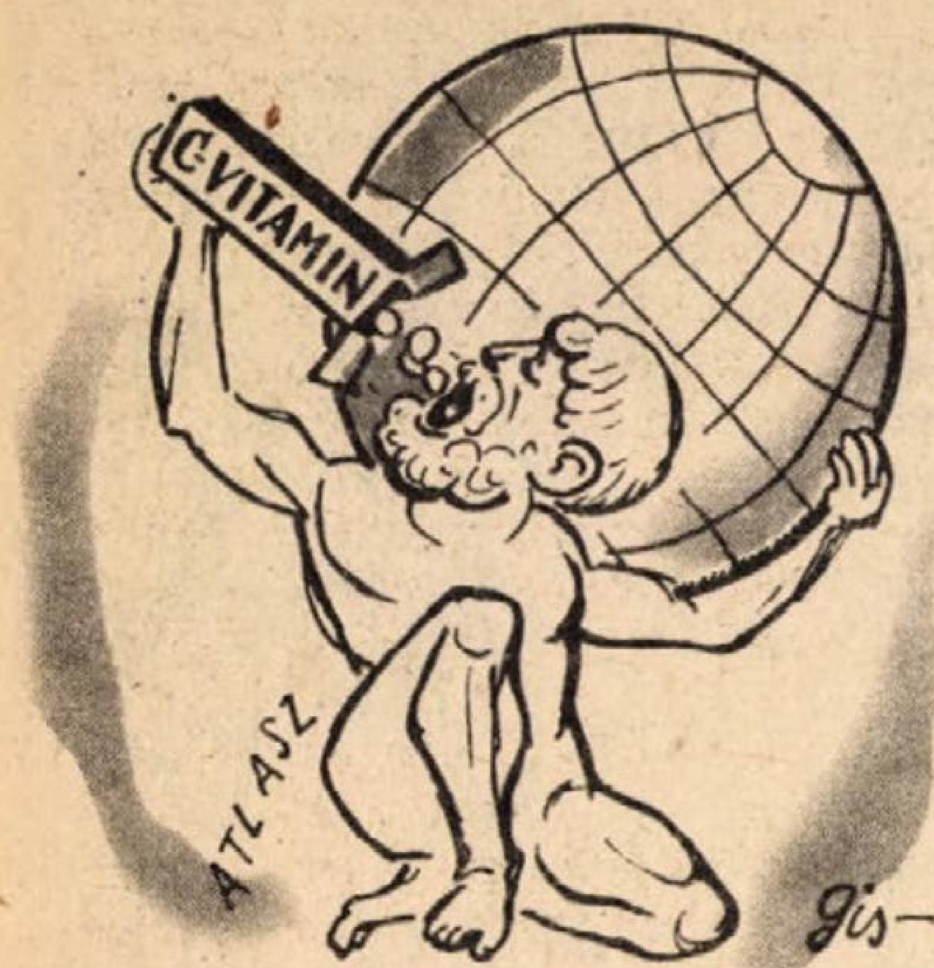
Nos, őszinte leszek. Mivel ezek a kevéssé sikeres üzletkötések pont akkor kezdődtek, amikor a jelenlegi igazgató a Bóvlimpex élére került, a Minisztériumnak az a gyanúja támadt, hogy Géz Géza, aki különben előzőleg sportvonalon egész jól megállta a helyét, talán még nem rendelkezik a kellő külkereskedelmi szakértelemmel. Hát ezért szeretnénk megtudni, hogy mi a véleménye a főnökéről?

Stromfai Ábris sokáig gondolkozott a válaszon, majd kibökte:

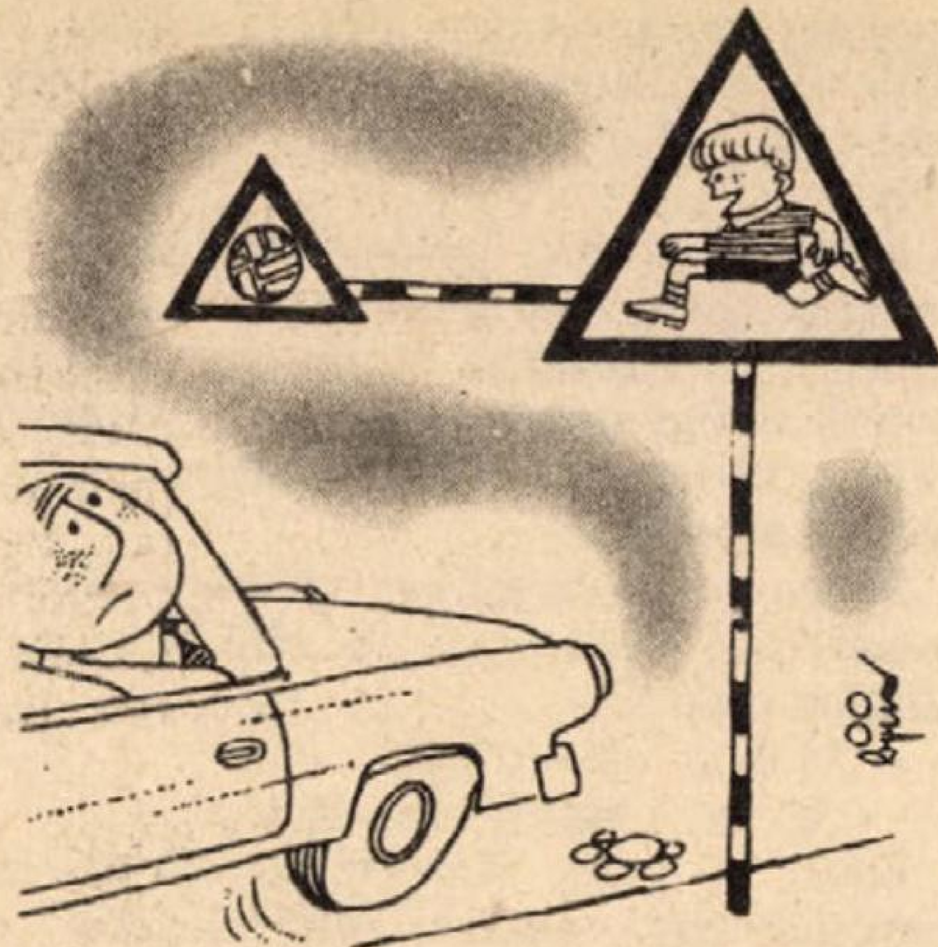
— Az igazgató elvtárs példás családapa.

(—th —c)

Tavaszi fáradtság

Sok a gyermekbaleset

Amerikai nagy riport

– Halló, televízió? Szökni fogunk! Mehet egyenes adásban!

A TUDÁS ALMÁI

Valamikor mi voltunk az árvalányhaj, a pusztai romantika országa. Nagynehezen levedlettük ezt a tarka gúnyát, és divatosabbat öltöttünk magunkra. Csíkos dresszt és lábszárvédőt, s épp hogy csak állami címerünkbe nem került a barázdált bőrlabda. De minthogy minden sikknek számlálva vannak napjai, az operett lett az új hóbort. Csárdáskirálynő reggel, délben, este, futószalagon, itthon és külföldön. Az egyik legjobb exportcikk volt. Nagysokára azonban kigyulladt a magasabb felismerés fáklyája: a tanulásból kezdtünk igazi népmozgalmat csinálni. Fényesedik az elménk, diáknemzet lettünk itt, Európa szívében. Tanulgatunk, tanulgatunk...

Erről lelkendezik a személyzeti vezető is a fonógyárban.

– Ezt hívják, kérem, kulturális forradalomnak! Nálunk minden vezető tanul.

Az igazgatót például most győztük meg, s már be is iratkozott az édesipari technikumba. De ez nem minden. A főkönyvelőnk másodéves a jogi egyetemen, magam pedig jövőre államvizsgázom csillagászati szakon. Az üzemi bizottság elnöke most írja a szakdolgozatát a magyar nyelvjárások hangtani összehasonlításáról, négy művezetőnk pedig idén végez a húsipari technikumban. A szakmányvezetők közül három alkalmazott matematikus lesz, kettő erdész, egy asszony pedig műanyagkémikus. Így lehet közszellem a magasabb tudás iránti vágy, mert a példa ragadós. Ha a vezetők példát mutatnak, a dolgozóknak sem kell udvarolni. Tegnap két fonónőnek adtuk meg az ajánlást könyvtáros szakra, egy lakatosunk a régészetet, két segédmunkásunk pedig a botanikát akarja kitanulni. Álljon ide még egy személyzeti vezető, aki így meg tudta mozgatni az embereket, mint ahogyan én...

– Semmi melldöngetés, barátom! Itt vagyok. S jóllehet, neked könnyebb, mert ezerkétszáz ember van a kezed alatt, én a száznegyven vágóhídi dolgozó között valóságos csodát műveltem! Már-már vissza kell tartani az embereket, mert egyszer csak kiírhatjuk a kapura, hogy „tanulmányi szabadság miatt zárva". Több mint negyven ember tanul a száznegyvenből közép vagy felső fokon! Van közöttük nyolc textiltechnikus, kilenc tanárképzős, heten a gépipariba, négyen a zeneművészeti szakiskolába járnak. Az utóbbiakból kettő henteslegény! Hallanád csak, hogy zeng néha a nagycsarnok: „Fel, torreádor, öld meg a bikát..."

No és négy lány a csomagolóból, két asszony a feldolgozóból. Óvónők meg vegyészek lesznek. De sorolhatom a vezetőket is. Hát először az igazgató... Nekünk nem kell agitálni. Ősszel doktorál néprajzból, én pedig két év múlva kapok diplomát a műegyetemen.

– Persze, persze... De mit mondtál, hány dolgozótok tanul textiltechnikumban?

– Nyolc. És napok múlva már kezükben lesz a bizonyítvány is!

– Hű, de kellene nekünk ezekből!

– Kedves... Mi taníttassunk nekik textiles szakembereket! Az üzemi érdek az semmi?

– És a népgazdasági érdek? Nézd, a meósunk nyolc elemivel ül a műszerek mellett. Végzett ugyan valami könyvelési tanfolyamot vagy miféle, de az annyi, mint halottnak a puszi. Attól nem lesz jobb meós. Aztán két műszakot egyszerű fonónő vezet, három művezetőnk most megy nyugdíjba...

– Sajnálom. A legjobb erők. Esetleg csere útján... Mit is mondtál, hány emberetek tanul a húsiparban?

– Négy. Kitűnő káderek!

– Nézd, egyet egyért...

– Természetesen. Legfeljebb majd kiképzünk még négy fiatal fonónőt, s azokat is elcseréljük. Bár neked nem kell mondanom, milyen áldozat ez. Szabadság, állandó beosztás, mindenféle kedvezmények... Néha a haja majd elmegy az embernek.

– Akkor is vállalni kell! Ha mi sem törődnénk a szakemberképzéssel, bezárhatnánk a boltot. Mert mindig csak a tervet, a tervet nyomják fölülről.

– Meg a határidő!

– Meg az export!

– És ugyanaz a szöveg: no csak még ezt, no csak még azt...

– Hogy inkább egy mérnököt adnának. Azt nem!

– Vagy egy közgazdászt!

– Egy tervstatisztikust!

– Ezért mondom, ezt is magunknak kell megszerezni.

– Még jó, hogy időben gondol rá az ember.

– Nem is szeptemberben kell kapkodni. Nekem már újra lesz őszre három iparművészetes, két földrajzos és egy építész diákom.

– Nekem az idén a vegyipari technikummal kell nagy harcot vívnom.

– Hát csak üsd a vasat!

– Igyekszünk... tanulgatunk ezután is!

Sz. Simon István

Nem közölhető kéziratot küldtek:

M. Imre, Bp. X., Cserkesz u. — S. Sarolta, Miskolc, — D. Géza, Bp. VIII., Kulich Gy. tér, — T. József, Bp. III., Uj u. — B. Erzsébet, Doboz, H. László, Bp. IX., Balázs Béla u. — B. Imre, Rákoshegy, — K. Károly, Bp. VIII., Somogyi Béla u. — K. Zoltán, Berhida, — F. Lajos, Érdliget, — T. Balázs, Bp. VI., Jókai tér, — T. Iné, Pestimre, — K. Sándor, Bp. XIV., Szabó J. u. — R. L. Bp. Ferencz krt. — V. István, Bp. VI., Népköztársaság u. — F. J. Bp. VI., Szondy u. — R. Emil, Bp. II., Szilágyi E. fasor, — B. Péter, Szeged, — B. Béla, Debrecen, — F. György, Bp. VII., Damjanich u. — B. Béla, Bp. XI., Villányi u. — R. Károly, Bp. V., Néphadsereg u. — Z. Anna, Bp. II., Szász Károly u. — Sz. Ervin, Bp. XIII., Vőlegény u. B. József, Bp. XV., — B. Géza, Törökszentmiklós, — F. András, Bp. VI., Rudas L. u. — Sz. E. Bp. — K. Károly, Tengelic, — K. László, Bp. II., Tölgyfa u. — L. András, Kalocsa, — Sz. Géza, Bp. XI., Fehérvári u. –

VICC-CSERE DALLAS ÉS BUDAPEST KÖZÖTT

A „New York Herald Tribune" egy viccet idéz a „Dallas Morning News" című texasi újságból. A vicc színhelye Budapest.

Az iskolában a tanító azt magyarázza a tanulóknak, hogy mi a különbség a szocializmus és a kommunizmus között.

– A kommunizmus jobb – fejtegeti a tanító. – A szocializmusban még sorba kell állni húsért.

– Mi az, hogy hús? – kérdezi az egyik tanuló.

Eddig az ötletes tréfa, amelyből azt lehet kivenni, hogy Magyarországon éheznek az emberek, s a gyerekek még csak nem is ismerik a húseledelt. Úgy látszik, a Nyugaton is híres magyar „goulash"- fagyökérből készül. A vicc szerzője nyilván mitsem tud arról az orvosilag egyáltalán nem megnyugtató táplálkozási világstatisztikáról, amelynek az élén Magyarország áll a maga egy főre eső 3000 és egynéhány kalóriával. Nagyon valószínű, hogy ezt a statisztikát a dallasi olvasók sem ismerik, s bizonyára nagyokat nevetnek az idézett viccen szerte a dallasi utcákon, törvényszéki tárgyalótermekben, a Ruby-bárban, s más középületekben.

Nem akarunk hálátlanok lenni, s úgy érezzük, hogy ha a dallasi újság némi teret szentelt hazánknak, nekünk is illik viszonozni a figyelmességet. A következő, Európában népszerű viccet ajánljuk fel a vicccsere keretében:

Kennedy látogatása idején két dallasi rendőrtiszt beszélget az elnöki autókaraván elhaladásakor:

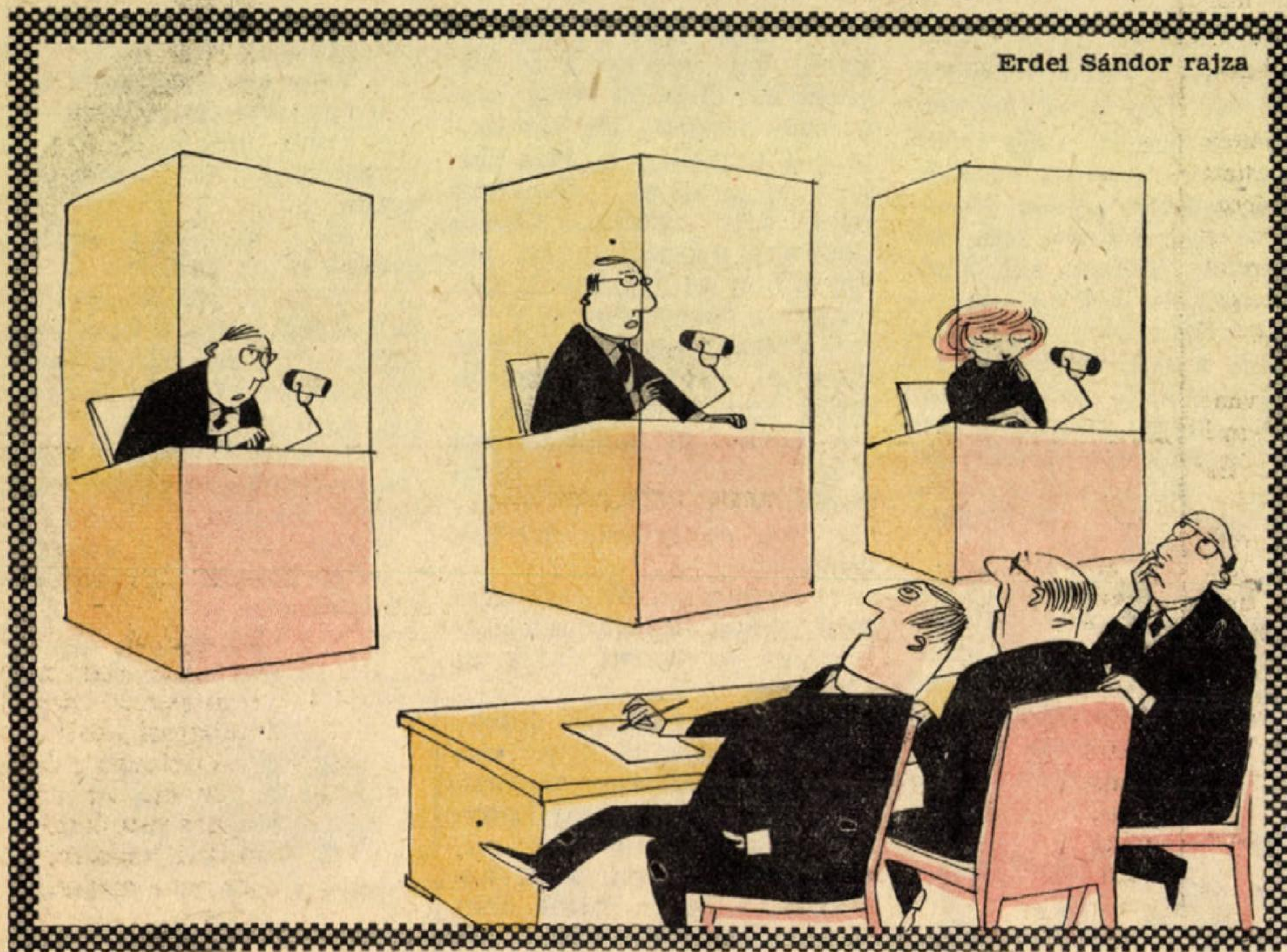
– Melyik az elnök?

– Az ott, amelyikre lőnek!

Eddig a vicc. Ha esetleg a dallasi újság sértőnek érzi annak feltételezését, hogy a dallasi rendőrség nem volt eléggé éber, körültekintő és gondos, akkor már előre önbírálatot gyakorolunk.

Ki mit tud

avagy egy korszerű személyzeti osztályon

– Ismertetem a harmadik feladványt a felvételre pályázók között...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINTA-TRAFIK

A napokban megemlítettem valakinek: milyen jó lenne Pesten egy minta-trafik, ahol csak külföldi cigarettákat, szivarokat és pipadohányt lehetne kapni.

– Miért, talán önnek a magyar cigaretta nem is jó? – kérdezte az ismerősöm szemrehányó tekintettel.

– Dehogynem – feleltem határozottan. – Én elégedett vagyok a magyar cigaretta minőségével, és azt is tudom, hogy a dohányipar nagy erőfeszítéseket tesz az irányban, hogy még jobb legyen...

– Nahát akkor...

– De ennek ellenére szívesen megkóstolnék olykor-olykor egy-egy jó külföldi cigarettát is... Ezért kellene egy ilyen minta-trafik...

– Szerintem, teljesen felesleges...

– Miért lenne felesleges?

– Az államnak egyéb gondja is van...

– Ezzel tisztában vagyok, de minden világvárosban van egy ilyen...

– Már látom, hogy önnek soha semmi sem jó... Ön az örök elégedetlen... Hol ez kell, hol az kell... Hol ezért morog, hol azért... Most kitalálta a minta-trafikot...

– De...

– Nagyon helyes, hogy nincs ilyen üzlet. Nincs és ne is legyen. Nincs szükség rá!

Ebben maradtunk.

Mielőtt elbúcsúztam volna az ismerősömtől, hirtelen így szólt:

– Apropó, nem kell finom külföldi cigaretta? Tudok adni magának... Egy csomag harmincöt forint...

(m.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GONDOLATOK EGY ZÁRT AJTÓ ELŐTT

Be akartam menni az üzletbe, már a kilincsen volt a kezem, amikor észrevettem az ajtóra kifüggesztett táblát: „Áruátvétel miatt zárva!"

Ezek után a következő gondolatok futottak át az agyamon:

1. ....! ....!!

2. Most mit csináljak? Várjak, vagy menjek el? Ki tudja, hogy mennyi árut vesznek át? Lehet, hogy csak holnapután nyitnak ki. Addig nem várok!

3. Ez az én formám! Hogy én milyen peches vagyok!

4. Bosszúból zárták be az üzletet. Amikor meglátták, hogy jövök, gyorsan kirakták a táblát...

5. Úgy szeretnék bemenni! Úgy szeretném elkölteni a pénzemet! Lehet, hogy ha itt letérdepelnék az ajtó előtt és siránkoznék egy kicsit, megengednék, hogy bemenjek és elkölthetném náluk a pénzemet?

6. Hogy én milyen peches vagyok! Ilyen is csak velem fordul elő!... Nem, már másokkal is előfordult...

7. Most úgy teszek, mintha elmennék, talán akkor kinyitják a boltot.

8. Tudtommal van egy rendelet, amely kimondja, hogy nem lehet áruátvétel miatt bezárni egy üzletet, ha ott többen dolgoznak... Sajnos, pont most nincs nálam ez a rendelet... Tanulság: ha vásárolni akarsz valamit, vidd magaddal a Belkereskedelmi Minisztérium összes rendeleteit!

9. ....!!

10. Nem engednek be? Rendben van. De én ide többé be nem teszem a lábam!

11. Na, ne kacagtasd ki magad... És akkor mi van?!

Ekkor már nagyon, nagyon ideges voltam, és azon tűnődtem: hova menjek? Keressek egy másik üzletet, isten tudja, hol, vagy menjek idegorvoshoz? Az idegorvost jó ötletnek véltem, de attól tartottam, hogy egy táblát találok az ajtaján: „Rögtön jövök!"

Inkább hazamentem és otthon adtam ki a mérgemet.

(m. gy.)

Varázsvesszővel, Keleten

Erdei Sándor rajza

– Pedig itt valahol piacnak kell lenni...

MIN BUKOTT MEG CLAY?

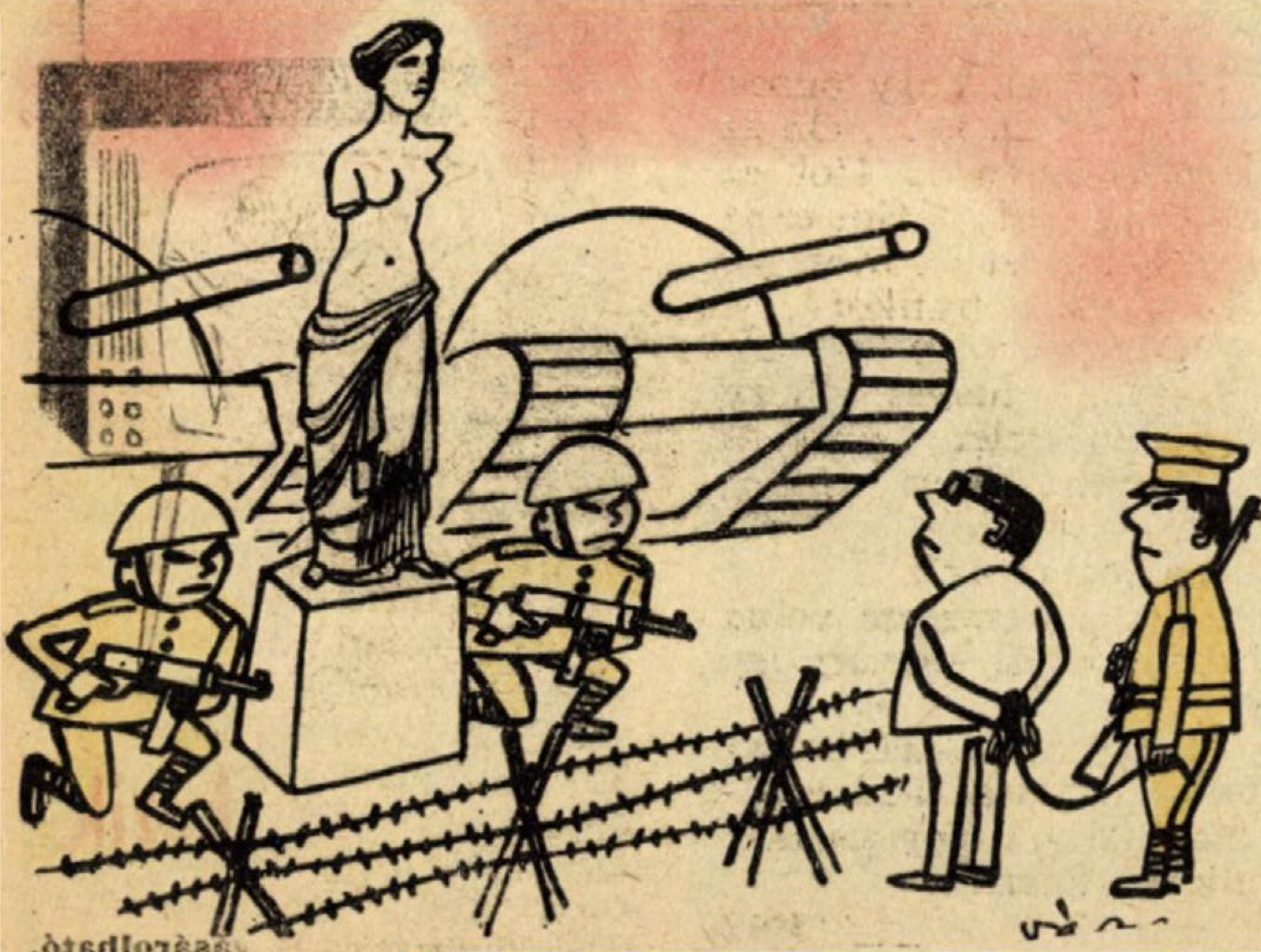
Az amerikai Cassius Clay, aki a hivatásos nehézsúlyú ökölvívó bajnokságot kissé különös körülmények között nyerte el, nem tartozik a szerény emberek közé, s ez világszerte ismert tény. Éppen ezért kínos feltűnést keltett, hogy Clay megbukott az amerikai hadsereg felvételi vizsgáján. Valóban rendkívül nehéz kérdéseket tettek fel neki. A Reuter-hírügynökség washingtoni jelentése alapján módunkban van közölni a „véderő-kvíz" két legnehezebb kérdését:

Ha valaki a gépkocsijával egy 200 mérföldes utat 5 óra alatt tesz meg, s közben kétszer 30–30 percre megáll, mennyi a valóságos mozgási idő?

Ha valaki reggel 6-tól délután 3 óráig dolgozik, s közben egy óra az ebédideje, mennyi a valóságos munkaideje?

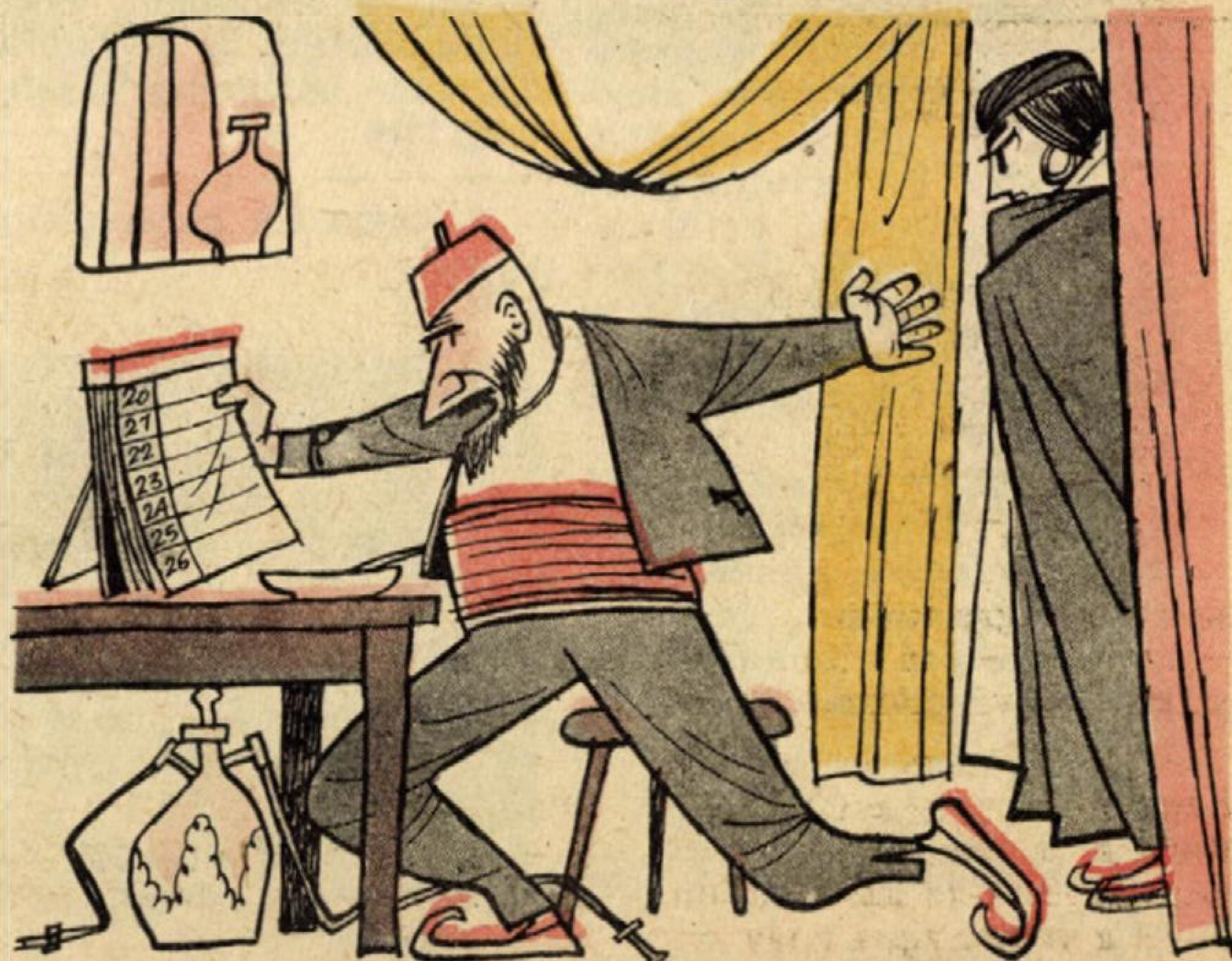
Érthetetlen az amerikai hadsereg álláspontja. Einsteinekre van szüksége?!

Tokióban kiállították a milói Vénuszt

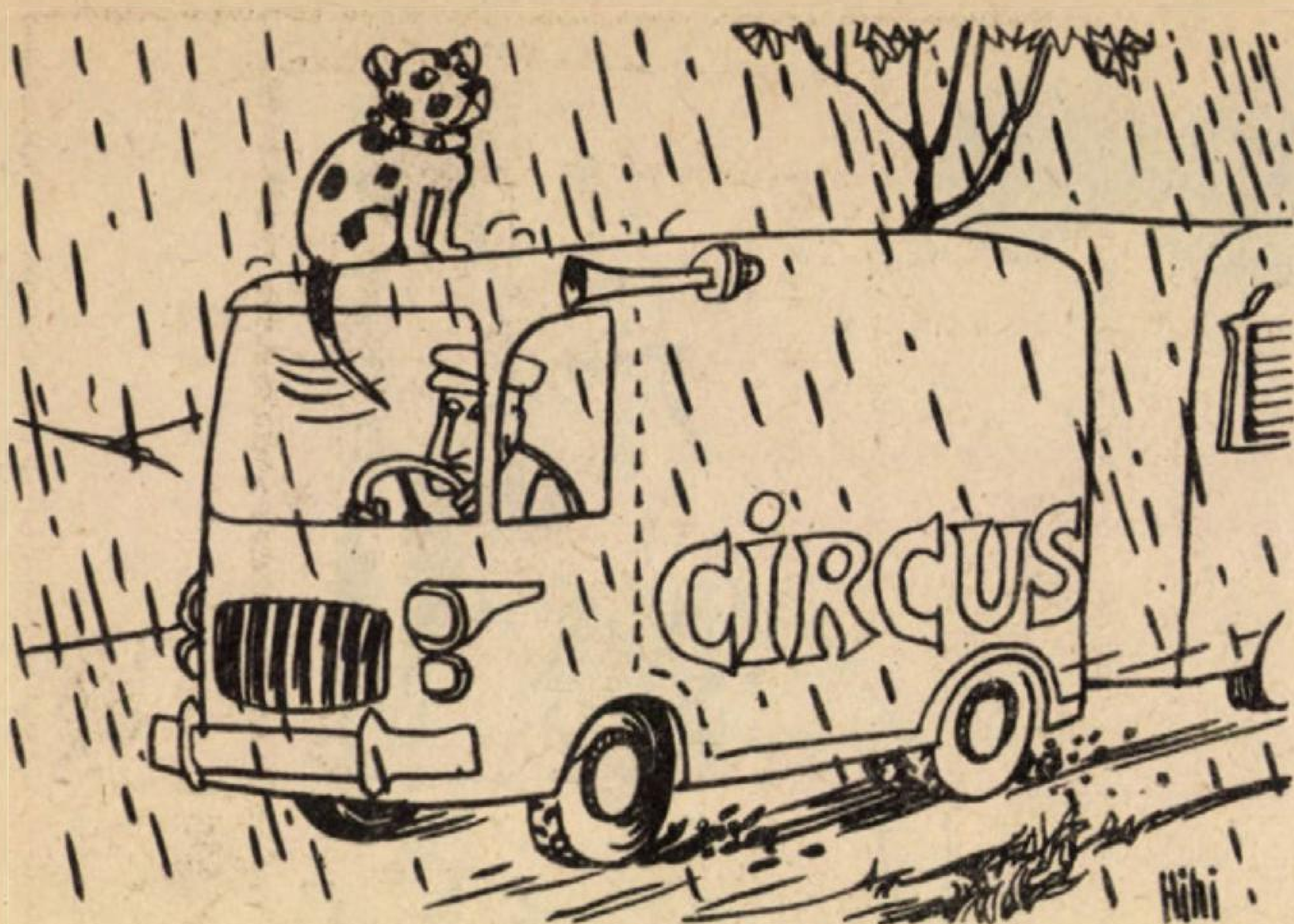
Maximális biztonság.

Ciprusi helyzet

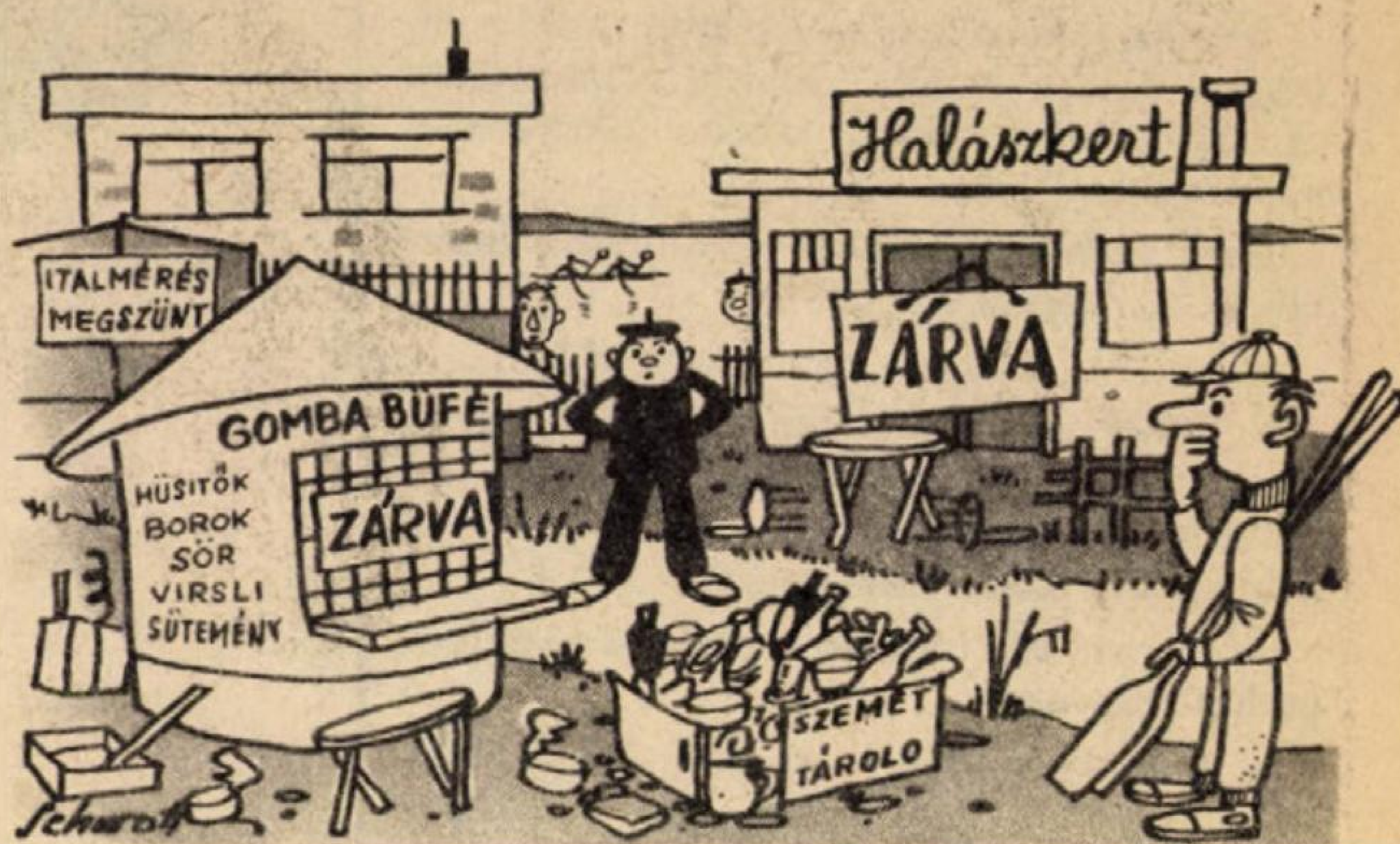

– Zulejka, add ide a géppisztolyom, ma harcos nap van!

Ablaktörlő

Felkészült a Népsziget a vízi idényre

– Lehet, hogy légiúton fognak élelmezni minket?

Magyar Főurak

Az első az Oligarcha Főúr volt.

Szerényebb helyeken három forint húsz egy dupla fekete, ülve, én meg kitettem egy tízest, és három ötvenből kértem vissza.

Oligarcha Főúr vaskézzel nyúlt a tízesemért, gránitarccal, rezzenetlenül. Aztán kitett elém hat darab egyforintost, a pillantása feketén villant el fölöttem és a nyomorú tömeg fölött.

S már el is döngött a történelem irányába.

Az Isten bocsássa meg nekem, gondoltam: póri eszemmel csak a tizedváltságra emlékeztem, a füstpénzre meg bandériumkilencedre nem.

— — — —

A Hatalmaskodó Főúr volt a második.

Az ő korában lázadoztam, fizetés előtt megtapogattam a zsebemben a bicskámat, és sötét álmaim voltak arról, hogy mi lenne, ha fölröpíteném a vörös kakast a presszótetőre. Három ötvenből kértem vissza.

Hatalmaskodó Főúr mongolráncos szeme résnyire szűkült. Nagyon lassú mozdulattal nyúlt a zsebébe. Két darab kétforintos pendült az asztalra, aztán a Báthory-pillantás fenyegetővé, vésztjóslóvá hevült, a harmadik kétforintos úgy koppant az asztalon, mint az elvetett kocka.

Nagy öklöt láttam a pénz mellett, homályos sejtelmem támadt, egy pribékről, aki egykedvűen tekeri a nyakam köré a beleimet, és alulról valami hegyesen birizgált.

Karó.

— — — —

A harmadik Főúr a Gőgös volt.

Én gombkötő nagyapámra gondoltam, aki családi szájhagyomány szerint 7—8 percentet keresett gombon, és házat épített, gombból, ezért megmaradtam a három ötven mellett.

Gőgös Főúr egy pillanatra megrándult, fölszaladt a szemöldöke. Aztán fehér, enervált keze lassú undormozdulatával leszámolt a csészém mellé hat forint nyolcvanat, az utolsó piculáig visszaadott három forint húszból. A tízesemet kétujjal fogta meg, két ujjal gyűrte be fekete zakója oldalzsebébe, s eltávozott. A pulttól fordult csak vissza, jéghideg pillantást vetett rám, aztán félreérthetetlen, kigolyózó fejmozdulattal mutatta, merre van a kijárat.

Megsemmisülten botorkáltam kifelé, zavaromban összetévesztettem a telefonfülke üvegajtaját a kijáratéval, és motyogva bocsánatot kértem az arisztokratikusan hallgatag telefonkagylótól.

— — — —

A negyedik presszóban a Deklasszált Főúr lépett az asztalomhoz.

Otthon másodosztályú kávéból három duplát főzök magamnak ezért a pénzért, igaz, kicsit híg, de megteszi. És egyébként is: három ötven, passz.

Deklasszált Főúr lassan és súlyosan bólintott, kettőt, ősz bikafejjel. És hat forin-

tot adott vissza, meg egy ötvenfillérest. Váratlanul, lemondóan koppant az ötvenfilléres. Az összevont ősz szemöldök ráncaiban katasztrófalátó rezignáltság borongott, Keyserling, Ortega, Spengler árnyai suhogtak a megtört bikafej körül.

Éreztem, hogy lángol a fülem a szégyentől, lógó fejjel oldalogtam ki az utcára, a villamosmegállóig a fél számat lerágtam hitványságom tudatában. És az se segített, hogy azértis átszállót váltottam, pedig elég lett volna egy vonal.

— — — —

Az Ötödik Főúrnak csak odamotyogtam a három ötvenet, félig eszméletlenül.

És akkor történt, hogy Ötödik Főúr kiszámolta a hat ötvenet, elvette előlem az üres csészét, mosolygott és azt mondta: Köszönöm.

Lassan kiguvadó szemmel meredtem előbb a pénzre, aztán a pult felé távolodó alakra. Iszonyú sejtelem súgta meg, hogy itt valami baj van, és eszembe jutott a tragikus életű fiatal főúr, akiről a lapok is írtak annak idején: borznak nézte a sógora a Bakonyban, és belelőtt a fejébe egy marék sörétet. Azóta kicsit hülye, hol horgászik, hol bélyeget gyűjt, néha szűzmáriás lila bélyegeket akaszt a horogra, koronás vízjellel, néha beragaszt a nagy albumába egy sorozat rózsaszínű kukacot, és néha visszaad és megköszön harminc fillér borravalót, ami az ön- és közveszélyesség előjele, emberek, vigyázni kell, figyeljétek, készüljetek, bármely pillanatban kitörhet rajta a dühöngő téboly, ő a borz, akinek sörét van a fejében.

Lehet, hogy néhány vendég le is fogott, amikor egy ideje már kiabáltam. Van itt egy rövid idő, ami kiesett az emlékezetemből. Amikor kivittek, fekete főurak álltak sorfalat a kijárattól a mentőautóig. Mindegyiknek sírva kezetcsókoltam. Azóta itt élek, zárt osztályon.

Bor Ambrus

ANGLIAI ELEFÁNTVICCEK

Angliában most jöttek divatba az elefántviccek. Két példa:

Kérdés: Hogyan tud az elefánt lejutni a fáról?
Felelet: Ráäll egy levélre, és megvárja, amíg ősz lesz.

*

Kérdés: Hogyan tudja meg a háziasszony, hogy a hűtőszekrényben elefánt járt?
Felelet: Megnézi, vannak-e elefántlábnyomok a vajon.

LUDAS MATYI

EMLÉKKÖNYVÉBE

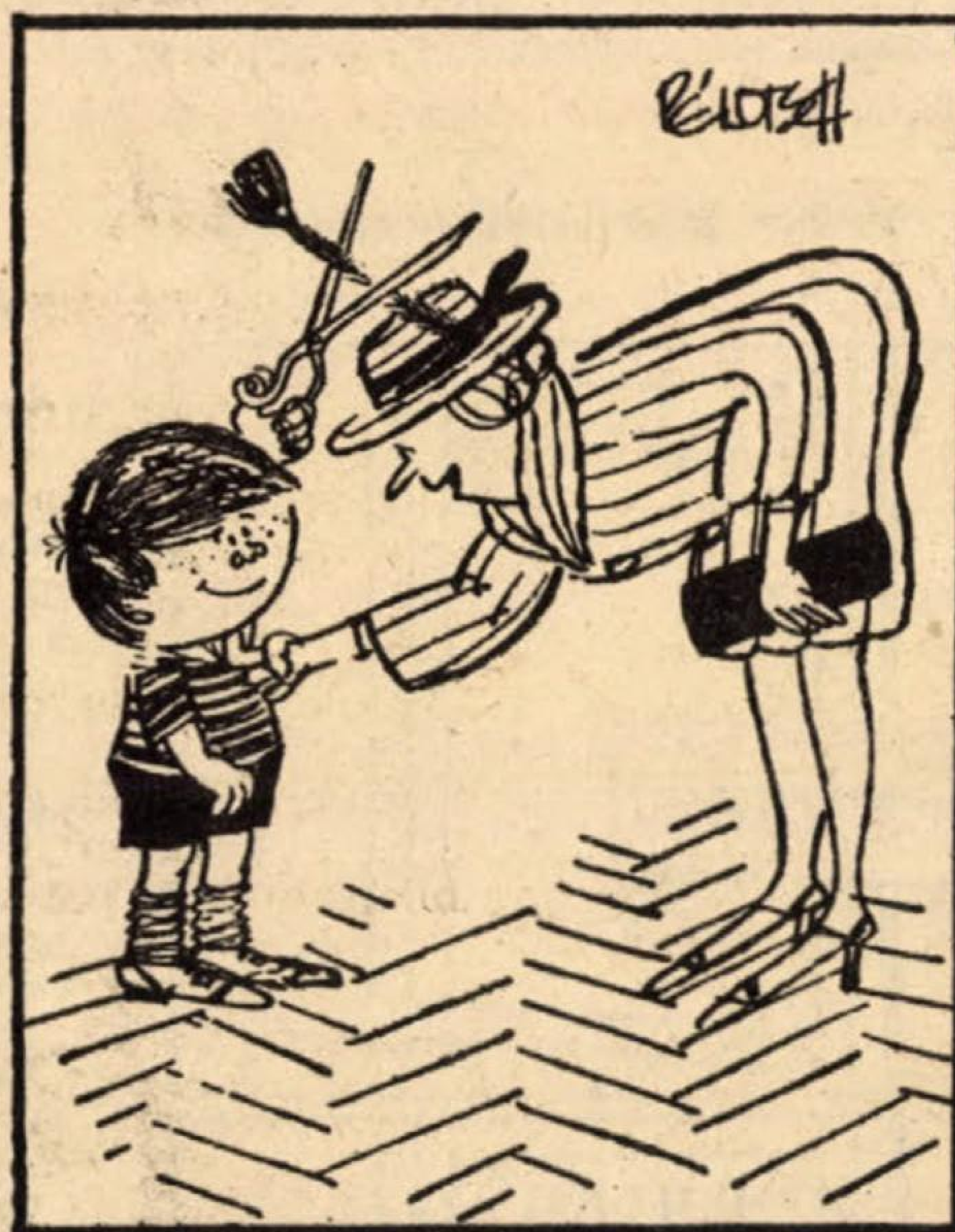
Athénban vendégszerepeltem... Az utolsó estén a feleségem büszkén mutatta az egyik reggeli újságot, amelynek rólam szóló kritikáját egy magyar származású pincér lefordította. A cikk Európa legnagyobb bűvészének nevezett. Én megjegyeztem: „Szép, szép, de hátralékos gázsinkat csak holnap, Isztambulba való indulásunk előtt kapjuk meg. Igaz, dollárban, de azon már itt semmit sem tudunk venni. Valakinek az aláírása még hiányzott a kiutalásról." A feleségem megnyugtatott, hogy jól jön a pénz Isztambulban is, de azután aggodalmasra fordult a hangja: „Hogy viszszük át a határon? A görög és a török vámtisztviselők kíméletlenül szigorúak." Vállat vontam, jelezve, hogy nem tehetünk semmit, hiszen kényszerhelyzetben voltunk, utazás előtt már nem volt időnk vásárlásra. . Félórával a vonatindulás előtt kaptuk meg a száztíz dollárt, gyorsan taxi és már indult is az expressz. A feleségem sápadtan állt a fülkében, bevallom, én is drukkoltam. Határállomás... Görögök... Szigorú ellenőrzés. Azután a török vámtiszt. Még szigorúbb vizsgálat... Akkor még nem éleződött ki a ciprusi kérdés, de ők már akkor se szerették egymást. Nehéz pillanatok, végre túl voltunk a határállomáson! A feleségem halkan, csodálkozva kérdezte: „Hová dugtad a pénzt? Az ülés alá? Jaj, ha ott megtalálták volna!" Mosolyogva válaszoltam: „Jobb rejtekhelyet találtam. Először a görög, később a török vámtiszt zsebébe dugtam a dollárokat, és mielőtt eltávoztak volna, mindkettőtől visszavarázsoltam..."

Rodolfó

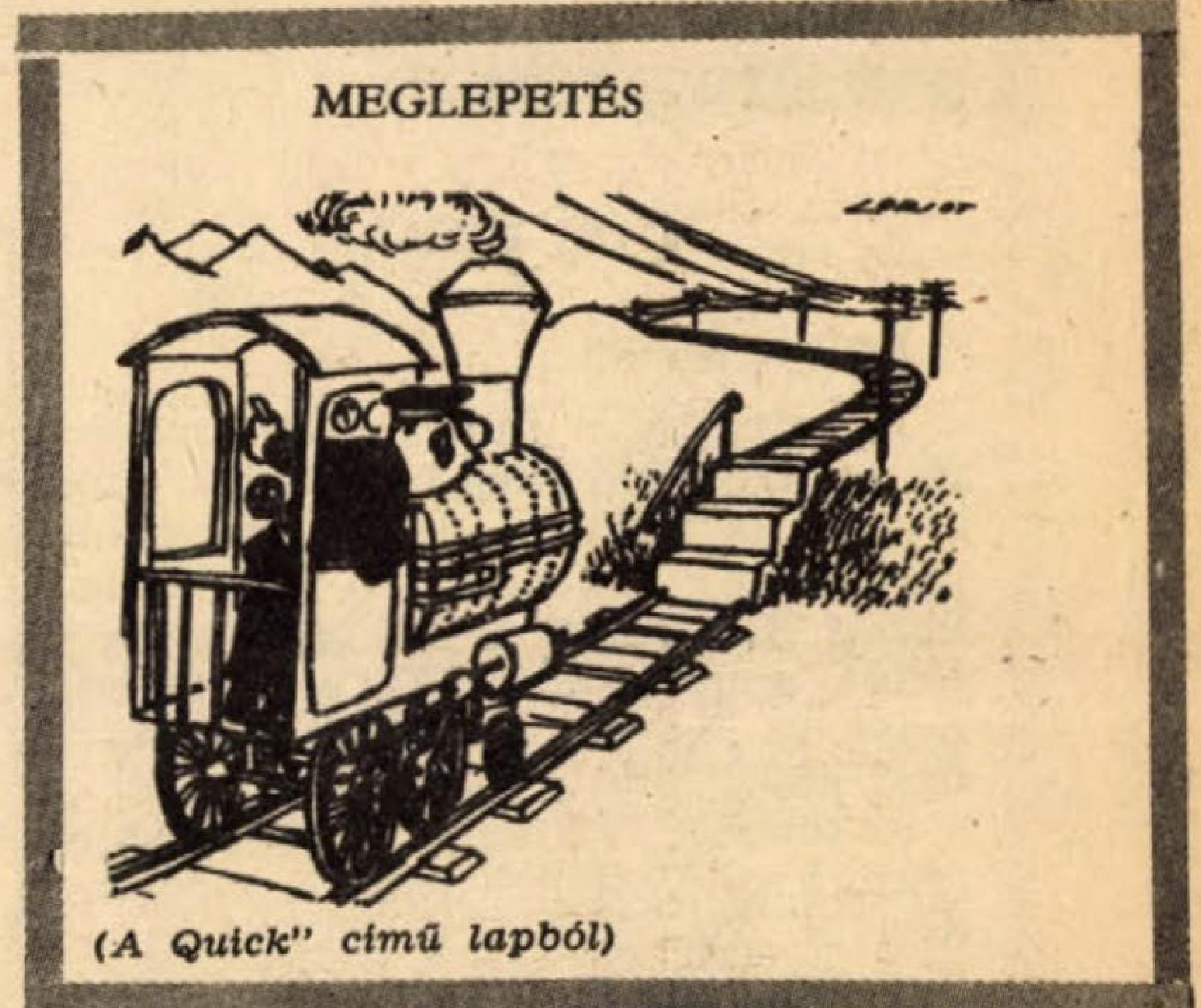

– Ha jól értelmezem, Guszti, akkor ma nem akarsz moziba menni...
(Az „Ici Paris"-ból)

– Na nézd csak, milyen kedves, nagy fiú lett belőled!...
(Az „Ici Paris"-ból)

MEGLEPETÉS

(A Quick" című lapból)

FIGYELMES FÉRJ

(A londoni „Punch"-ból)

Ötödik házasság

Mészáros András rajza

– Mondd, drágám, ezt a gyereket te hoztad, vagy én?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉDES KARAJ

Kedves Ludas!

Azt ugye te is tudod, hogy manapság rántani való friss sertéskarajt csak hosszas utánjárással lehet beszerezni. De azt még te sem tudod, miként lehet a friss karajt rövid úton ehetetlenné tenni. Nahát, ha nem tudod, majd én elmondom neked pontosan úgy, ahogy velem történt...

Rokonokat vártam, akiket frissen rántott sertéskarajjal akartam megvendégelni. Amikor az egy kilónyi karaj már megvolt, és csak a prézli hiányzott az üdvösséghez, lementem a Mártírok útja 58. alatt levő, 913-as pékboltba, és vettem 20 deka, ugyancsak friss zsemlemorzsát. Ezzel aztán szép pirosra elkészítettem a vendégmarasztaló karajokat. Régi szokásom, hogy azt, amit főztem, vagy sütöttem, tálalás előtt megkóstolom. Most is ekként cselekedtem, és az első ráharapásnál szomorúan tapasztaltam, hogy a friss karaj a friss zsemlemorzsával együtt édeskés ízű és avas, ennélfogva ehetetlen. Rövid oknyomozás után az édeskés és avas ízt abban a zsemlemorzsában sikerült felfedeznem, amelyet az imént vettem, és amelyet a szorgos munkáskezek édes vajas kalácsból darálták zsemlemorzsává. Mondanom sem kell, hogy ettől az émelygős prézlitől a karajok még levakarva is ehetetlenek voltak. Ha nem hiszed el, menj el a fent említett pékboltba, és végy egy tasak zsemlemorzsát... A többit rádbízom.

*

Ha érdekli a Közért illetékeseit, az illatos kalácsból készült zsemlemorzsa szerkesztőségünkben megtekinthető.

(b.)

A ravasz közönségszervező

OZSIÉ ÉS AUGIASZ

Tudvalevő, hogy a franciák, csak úgy, mint az angolok a latin és görög nyelvű idézeteiket a maguk olvasása szerint ejtik ki. Erre történelmi például idézhetjük a berlini kongresszus érdekes esetét, amikor az angolok delegátusa magas nívón álló szónoklata során azt mondotta:

— Beláthatják, uraim, hogy ha ez megtörténik, ez — kézesz bellái!

A francia és az angol hallgatók kivételével kérdőjellé görbült mindenki, nem tudván elképzelni, mi lehet az a „kézesz bellái", amit be kell látniok...?

Mi volt az? Egyszerűen a közismert casus belli (ok a háborúra) angolosan kiejtve. (A franciák valahogy úgy ejtik ki, hogy kazü bölli...)

De ez a furcsa kiejtés egy világhírre érdemes esetet produkált Párizsban, amikor a franciák nagy színműírója, az annak idején nálunk is óriási sikerrel színre került Fourchambol család szerzője, Augier (olvasd Ozsié), a francia halhatatlanok egyike meghalt s az ő helyére az akadémiába a nagyon olvasott Zola kívánt volna jutni.

A francia akadémiába alapszabályszerűen minden megüresedett helyre a pályázónak személyesen kell látogatást tenni a harminckilenc tagnál és kérni, hogy szavazatukkal őt támogassák... Zola, persze, szintén megtette, végig járta a halhatatlanokat és azok között a nagy költőt (akinek Petőfiről is van hatalmas költeménye) s nagy reverenciával kérte a támogatását a tagválasztás alkalmával. Coppée, a puritán, nem volt nagyon elragadtatva a gondolattól, hogy a finom drámaíró helyét éppen a túlzó realitások bőtermő írója foglalja el, s amint az rendesen szokott lenni, olyan se hús se hal választ adott a kérelmezőnek. Csak mikor elment és akadémikus körökben szóba jött Zola jelöltetése, akkor elégedetlenkedett, mondván:

— Augier után Augiasz...? Persze ez az ő nyelvén így hangzott: — Ozsié után Ozsia?

Rexa Dezső

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220 — 64.2320 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504